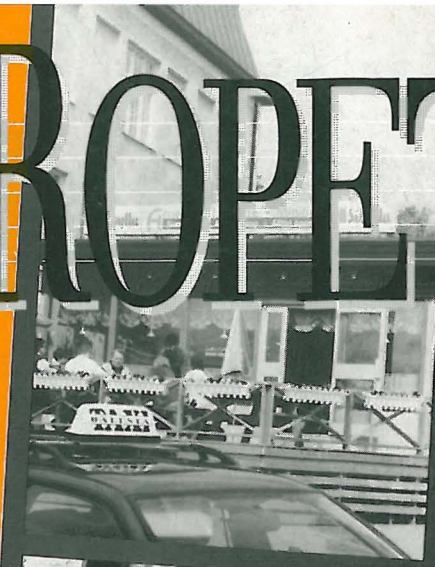
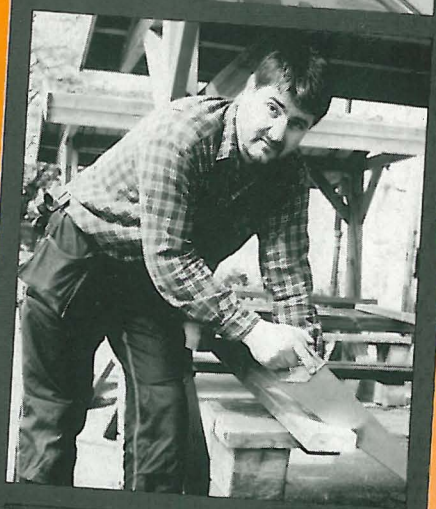
MIDNATTSROPET













"Ni minns ju, bröder, hur vi slet och släpade; dag och natt arbetade vi för att inte behöva ligga någon av er till last när vi förkunnade Guds evangelium för er". (1 Tess. 2:9)

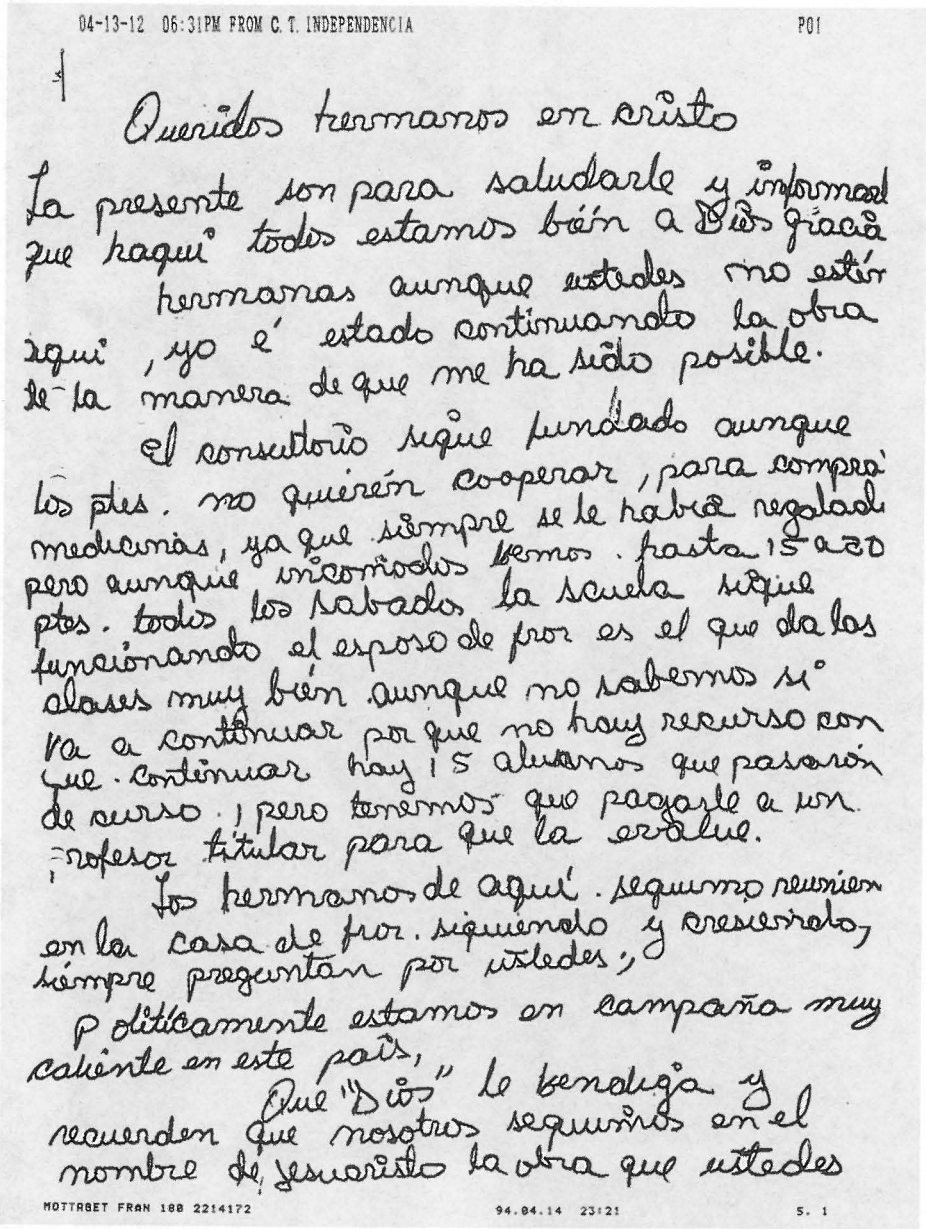


"Ni vet själva att dessa händer har sörjt för mina egna och mina följeslagares behov". (Apg 20:34)

MARANATAkonferensen 23-31/7

"VI FORTSÄTTE

Telefax från Dr. Doris Diaz, Santo Domingo:



04-13-12 06:31PM FROM C. T. INDEPENDENCIA P01

Queridos hermanos en cristo

La presente son para saludarle y informad que haqui todos estamos bién a Dios gracia hermanas aunque ustedes no estén aqui, yo é estado continuando la obra de la manera de que me ha sido posible.

El consultorio sigue fundado aunque los ptes. no quieren cooperar, para comprá medicinas, ya que siempre se le habra regalad pero aunque inconodos vemos. hasta 15 a 20 ptes. todos los sabados la escuela sigue funcionando el esposo de fror es el que da las clases muy bién aunque no sabemos si va a continuar por que no hay recurso con que. Continuar hay 15 alumnos que pasarón de curso. pero tenemos que pagarle a un profesor titular para que la evalue.

los hermanos de aquí. seguimo reuniendo en la casa de fror. siguiendo y creciendo, siempre preguntan por ustedes;

Politicamente estamos en campaña muy caliente en este pais,

Que "Dios" le bendiga y recuerden que nosotros seguimos en el nombre de Jesucristo la obra que ustedes

MOTTAGET FRÅN 188 2214172 94.04.14 23:21 S. 1

Kära syskon i Kristus!
Detta skriver jag för att sända en hälsning och informera er om att här mår vi alla bra, pris ske Gud.
Syskon, än om ni inte är här, har jag fortsatt arbeta på det sätt som varit möjligt.

Läkarmottagningen fortsätter som vi började, än om patienterna inte kan hjälpa till att bekosta sina mediciner. Men trots svårigheterna, så har vi mellan femton och tjugo patienter varje lördag.

Skolan fortsätter fungera. Flors man undervisar mycket bra, än om vi inte vet hur vi ska fortsätta, för vi har inte resurser till det. Femton elever klarade av kursen, men vi måste betala en auktoriserad lärare för att han ska ge dem betyg.

Syskonen här fortsätter samlas i Flors hem. Vi fortsätter att växa till, och här frågar alla efter er.

Politiskt så är vi just nu i en het valkampanj. (Det är val 16:e maj!)

Må Gud välsigna er, och kom ihåg att vi fortsätter i Jesu Kristi namn det arbete som ni började här. Men vi behöver ekonomiska resurser till mediciner. Från fängelset har man sänt bud till mig och frågar när vi ska göra en insats där.

Jag hoppas att ni hjälper mig. Med kära hälsningar till pastorn och alla syskon i Kristus. Jag saknar er mycket!

Gud välsigne er, syskon.



Doris har under flera år varit med i vårt missionsarbete, och aktivt bidragit i råd och dåd. Hon har även besökt Sverige ett par gånger. Förra sommaren fick hon uppleva snö i Idrefjällen.

Maranatafolkets missionscenter på Bällstalundsskolan har i sanning varit en plats där missionen varit i focus. Flyktingar från olika länder som bodde på hotell Pilgrimshem under några år, och studenter från Ryssland som i olika etapper besökte missionscentret är några belysande exempel.

Mimosa och Irfan, en ung familj är bland dem som mött Kristus i maranatagemenskapen. De bodde en tid i flyktingslussen på Bällsta, men fick inte uppehållstillstånd i Sverige och skickades tillbaka till Macedonien, varifrån de kom. Brev, telefax och telefonsamtal har utväxlats och Mimosa och Irfans innerliga önskan är nu att vara med i sommarkonferensen, om det är möjligt.

Nestor, studerande i Moskva och hemmahörande i Ecuador fick också sin livskurs omlagd under några sommarmånader på Bällsta. I flera perioder har han senare besökt församlingen, fått fördjupad undervisning och verkligen tagit till sig av Ordet. Det är bara några exempel på vad maranatafolkets missionscenter fått betyda för människor.

För en tid sedan blev Manuel från Cuba (också han studerande i Moskva) frälst och döpt. Manuel kom till kommuniteten genom kamrater som

R VÄXA TILL..."

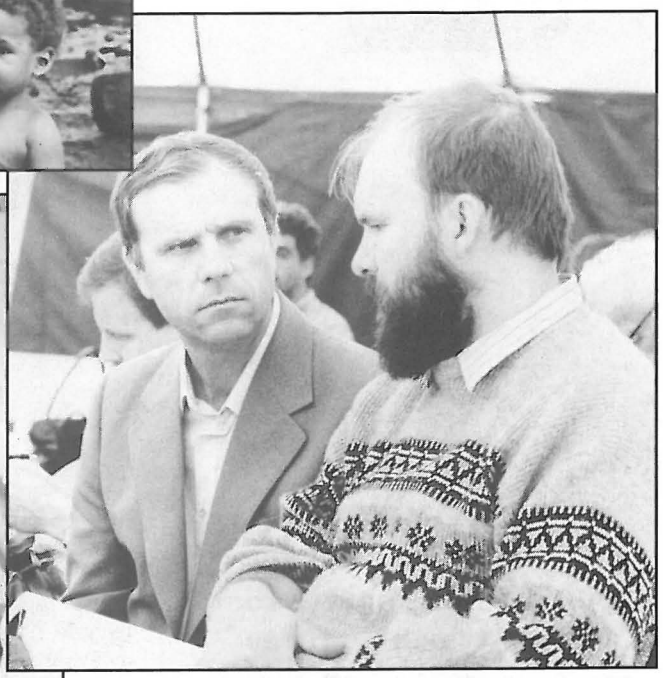
Reportage av Ulla Näsholm,
flera år som missionsarbetare i
Santo Domingo







– Vi behöver mera mediciner! – Från fängelset har de ringt och vädjat om hjälp, berättar Doris, från Santo Domingo.



Victor från Ryssland tolkades på sommarkonferensen av Hans Lindelöw, som just nu studerar i Moskva för att bättre kunna nå ryska folket på deras eget språk.

varit där tidigare. Församlingens medarbetare Hans Lindelöw är nu i Moskva för studier i ryska språket och tanken är att kunna göra en insats i öst. Det är fascinerande att se hur pusselbitar faller på plats och saker läggs tillrätta för att människor ska komma till tro, tas ut för Guds rike.

Behovens barn får hjälp och orientering och finner Gud i gemenskapen, medan den som vill gå egna vägar, leva, tänka och handla med endast sitt eget personliga bästa för ögonen inte vill förstå eller kan underordna sig gemenskapens villkor, och därför söker andra former för trosutövning – en som inte gör alltför mycket intrång i privatlivet.

Det var glädjande att ta del av telefaxhälsningen från Doris Diaz. Arbetet fortsätter i Santo Domingo, om än för närvarande i andra former än förut. Just nu är ingen svensk medarbetare där. Till stor del beror det på att Maranataförsamlingens föreståndare, Arne Imsen, på grund av sitt engagemang för några fångar fick inreseförbud för några år sedan. Läkarmottagningen är nu hemma hos Flor de los Santos (sjuksköterska som är med i kommuniteten) och med doktor Doris Diaz som drivande kraft.

Varje lördag samlas människor för att få del av råd, undersökningar och medicin. Fortfarande är det maranatafolket i Sverige och Norge som ger sitt stöd och gör det möjligt att fortsätta arbetet. Victoriafängelset har åter vädjat om hjälp och vi hoppas att snart kunna sända de medel som är nödvändiga för att en medicinsk uttryckning, "operativo" ska kunna göras där.

Som framgår av faxhälsningen från Doris fortsätter skolan, även den i hemmet hos Flor och hennes familj. De nyfrälsta i området samlas också för att bedja, sjunga och vittna. Det som är sått har burit frukt. En hel del kan inte ses eller uppvisas, men det kommer en dag när allt blir uppenbarat. Arbetet bland fångarna är något som nått långt, och det har gett hopp åt många fler än de som genom kommunitetens agerande fått hjälp. Och en väg har visats att komma de behövande och utsatta till undsättning!

Dominikanska Republiken var på något sätt startpunkten för maranatafolkets insatser i Latinamerika. Den trossen ska naturligtvis inte överges, men hur arbetet ska utformas och utvecklas i fortsättningen är en öppen fråga. Den får läggas fram först och främst inför missionens Herre. I trofasthet och nåd för han verket framåt och maranataropet fortsätter att ljuda, tills Herren själv avblåser striden!

STÖD MIS SIO NEN!

Skolan och läkarmottagningen i Santo Domingo behöver hjälp.
Medicin och annan utrustning behövs också just nu för att göra en insats i Victoria – fängelset.
Vill du vara med och bistå behovets barn?
Sänd din gåva på
postgiro
44 10 05–6



ARNE IMSEN

NOA – TROVÄRDIGT SANNINGSVITTNE!

Noa, han som kom med tröst, är en av de förunderliga portalfigurer som har stötts och blötts av vetenskapliga och andra förmågor under århundraden, men Jesus gav detta maranatavittne sin auktorisation, och aposteln Petrus konfirmerar sina förutsägelser med Noa som trovärdigt sanningsvittne.

Om Noa hade varit litet mindre fanatisk, och lyssnat in stämningarna i sin samtid, så hade han haft utomordentliga möjligheter att utföra en samhällsgagnelig gärning. Om han istället för att så fullständigt fixeras av sina undergångsteser hade gått ut för att vinna opinionens gehör för folkmoralisk resning och förmerat den i en folklig kamp för genomgripande förändringar och förbättringar. Alla vill ju få det bättre, alla vill ju skapa ett gott och tryggt samhälle. Hade Noa manat till kulturella, politiska och religiösa aktiviteter, så hade han vunnit mångas medverkan. Ett nytt tempel; en ny teater, en ny idrottsarena; en ny politik, en ny etik, en ny ekonomi.

Säkerligen skulle en betydande majoritet bejakat och offrat för att undanröja syskon– och personfel, och göra strukturerna mjukare och klasskillnaderna mindre. Ett Folkets Hus eller Folkets Park hade säkerligen haft sin opinionsbildande betydelse, men i Noas föreställningar och förkunnelse fanns inga sådana provisorier. Han byggde i from förtröstan en ark, och avlägsnmade sig därigenom helt från det moderna talet om att allt blir bättre om alla goda krafter förenar sig för att med gemensamma ansträngningar bygga upp det efterlängtade idealsamhället.

Självklart hade de flesta synpunkter på det livsverk Noa och hans familj slösade tid och krafter på. Noas byggnadsverk var omöjligt som objekt för någon massuppslutning. Det var möjligen så länge arbetet pågick ett samtalsämne för hån och bespottelse. Den ensamme båtbyggaren utan varv och kajplats, stämplades av samtiden som efterbliven, fastän han i verkligheten var synnerligen förutseende.

Det är så mycket man skulle vilja fråga om och få svar på, men tron förklarar inte; den konstaterar och konfirmerar. Båtbyggaren, skepparen, redaren, förkunnaren och maranatvittnet Noa, den tionde från Adam, hade sina betyg, rekommendationer och dyrköpta erfarenheter signerade av uppdragsgivaren som gett honom den nödvändiga utbildningen och ordinerat honom för hedersuppdraget. Farkosten han byggde i from förtröstan var inte registrerat hos någon myndighet, ej heller börsnoterat. I ägarkretsar var ägaren ett okänt namn. Så långt det är känt, hade skepparen aldrig avlagt skepparexamen, farkosten hade aldrig besiktigats och godkänts, och vid avfärden fanns det inga instrument som kunde plottra ut kursen, eller sjökort med utprickad farled.

Då allt annat sjönk, lyftes de ombordvarande och fördes, utan motor och segel, till destinationsorten. Vad står det att läsa i certifikatets vinjett? Vem svarar för sjödugligheten? Var fanns det seminarium och universitet som gjort denne särling till sanningssägare i ord, liv och gärning, med en sådan enorm genomslagskraft, trots ovetenskapliga byggnads– och framtidsplaner? Vilka vetenskapliga institutioner och laboratorier hade utforskat och godkänt projektet? Och vilka tekniker, ekonomer och finansiärer hade lanserat farkosten som lönsamt investeringsobjekt för framtida avkastning? Naturligtvis inga.

Hade Noa konsulterat samtidens elit inom respektive område, så hade planerna skrinlagts, och arken aldrig kommit till. Resultatet är alltid detsamma då den kristna församlingen söker råd, hjälp, bildning och assistans hos denna världens vise och mäktige i religiösa eller profana kategorier.

Det finns ingenting som tyder på att denna typ av inhämtad lärdom har i sig själv skickliggjort någon för uppdraget att "göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp". Det är uteslutande "visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om Fadern", som kan åstadkomma detta mirakel. Seminarierna och fakulteterna är inte kända för sådana bragder, fastmer har de visat sig äga en alldeles enastående förmåga att fostra fram bildade predikanttyper utan överbevisande kraft, vars resultat alltid blir detsamma; nämligen tvivelsjuka träsk istället för

trons fasta klippa.

Detta är ingen betraktelse för meditation och aftonandakt för veckohelger och kyrkohögtider. Det är tillämpbar tro för alla dagars samttliga timmar. Vatten i lämpliga proportioner är bra för allt, men det blir ett dödshot då ingen förmår stoppa dess flöden. Det är den signalen vi bör ta till oss, och med det för ögat påskynda förberedelserna för alla eventualiteters skull. Överraskningsmomentet är förutsagt, och bör beaktas nu, medan det heter idag. Hans tillkommelse är nära!

Denne båtbyggare levde och verkade också *efter* floden. En uppseendeväckande episod efter det han och familjen gjorde entré på den nya jorden, var att han planterade en vingård, skördade vinrankornas druvor och pressade dem till njutbar saft.

Noa saknade insikt och kompetens. Jäsningen blev en överraskning, och effekten ödesdiger. Avklädd och berusad låg han blottad i sitt tält och sov som aldrig förr. Något liknande hade ingen i familjen varit med om tidigare. Det var olustigt och förödmjukande. En skandal utan motstycke. Nog fanns det anledning att säga ett och annat om en sådan far, och göra det med besked till alla som ville lyssna. Ham gjorde det. Av Noas tre söner, närmade sig denne tältet, bröt övermodigt mot alla hedersregler och utnyttjade odisciplinerat det avskyvärda han hade sett för att inför sina bröder vanhedra sin far. Det kom att bestämma hans framtid.

De andra bröderna förskräcktes över Hams i och för sig berättigade reaktion. De såg faran, och vidtog omedelbara åtgärder. De gömde sig under en mantel, och gick med ryggen före in i det skandalomsusade tältet; lade manteln över den sovande, berusade och ensamme troshjälten, gick tyst och skamfullt ut, utan att nyfiket utforska interiören och den utblottade kraftkarlen. Det var beklämmande, men det måste överskylas. De hedrade, trots allt sin far, och det bestämde deras framtid.

Den lilla och luttrade församlingen på den nya jorden, utan impulser och lockelser från en förgiftad värld, blottar mitt i den familjära gemenskapen en gemen ondska som hörde hemma i den gamla världen.

Den lurpassade och tog det tillfälle som erbjöds att demonstrera sitt inneboende och sin närvaro hos dem Gud benådat. Den embarkerade arken, och gjorde sällskap med de räddade ut på den nya jorden, där den manifesterade sig som okuvad ormnatur.

Korsets visdom uppenbarar Guds

fortsättning på sidan 27

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55
ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen
I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm, Arne Björkman.
LAYOUT: Mikael Eliasson
UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress. Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt på pg. 48 64 65–8.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

I DETTA NUMMER...

ARNE IMSEN/NOA – TROVÄRDIGT SANNINGSVITTNE! 4
Aktuell analys av Noa och hans tid, är ett avsnitt ur en bok som utkommer inom kort.

JAN EGIL HAFSAHL/KRISTENDOM OCH POLITIK 6
Här följer andra delen av en analytisk presentation av hur kristendom och politik utvecklats till den situation vi har idag. Hur ska en Jesu lärjunge handla? Vad säger bibeln? Mycket aktuell vägledning inför valet!

ULLA NÄSHOLM/VÅRT UPPDRAG – ATT LEVA UT EVANGELIUM! 16
Reportage från Maranatafolkets Missionscenter i Stockholm, där en grupp människor kämpar för att bygga en frälsningsark!

GUNNO ANDERSSON/JESUS KOMMER IGEN! 18
Predikan, där det profetiska skeendet för de tre grupperna judar, hedningar och Guds församling får ingående förklaring.

...och naturligtvis mycket mer!

Den lågkyrklige prästen Fr. Naumann är övertygad om att "socialism och lågkyrka är som bror och syster – i båda flyter det samma livsblod", då han i sitt arbete för ett närmande mellan lågkyrka och arbetarrörelse formar "Den national- socialistiska föreningen" år 1896.
Tillsammans med schweitsaren L. Ragaz lägger den tyske teologen Chr. Blumhardt d.y. grunden till "Förbundet för religiösa socialister" år 1924. Solidarisk med arbetarrörelsen, och med partipolitiken som verktyg, ska Guds rike komma till jorden. Förbundets ledande teolog blir Paul Tillich (1886–1965), fram till dess att han år 1933 måste emigrera till USA efter konflikt med nazisterna.

HOPPETS TEOLOGI – FRIGÖRELSETEOLIGIN

För klasskamp, men kritisk till Sovjet–kommunisternas förtryck blir den neo–marxistiska skolan utvecklad aav den tyske tänkaren Ernst Bloch.

Blochs idéer är grunden för "hoppets teologi", och det tänkande Jürgen Moltmann står för under 1960–talet.

Neo–marxismen påverkar också frigörelsekampen i den s.k. tredje världen, och är nära förbundet med "revolutions–" eller "frigörelseteologin" i Latinamerika.

Hoppets teologi kommer kanske klarast till uttryck i den franske jesuitpatern Pierre Teilhard de Chardins (1881–1955) huvudverk "Le Phénomène humain" ("Fenomenet människan"): "Syntesen av den kristne "Gud" i det höga och den marxistiske "Gud" i framtiden, är den ende Gud vi hädanefter kan älska i ande och sanning".

Frigörelseteologin i Latinamerika uttrycker i hög grad frälsningen i politiska och ekopolitiska begrepp: Kina och Kuba visar att marxismen är "nyckeln" till Latinamerikas framtid. Då latinamerikanerna i stort förbinder kyrkan med de bestående maktstrukturerna och europeiska imperialister, och därför håller på att mista sitt grepp om massorna, ser den romersk–katolska kyrkan med intresse på de revolusionära möjligheterna:

"Gerillaprästen", fader Camillo Torres, blir folkhjälte då han hösten 1965 ansluter sig till den columbianska frigörelsearmén ELN. Några månader senare, i mitten av februari 1966, är han död, men Torres budskap lever vidare: "Den katolik som inte är revolutionär begår en dödssynd."

Den brasilianske ärkebiskopen Hélder Câmara, "den röde biskopen", går in för en "icke–vålds–revolution", och får därför "Folkets Fredspris" i Norge år 1978.

I sin bok "Kyrklig radikalism i Latinamerika", citerar författaren Henry Notaker en artikel hämtad från veckotidningen "O Cruzeiro" som ger en ganska annorlunda bild av biskopen:

"Hélder Câmara har tagit ned Kristus från korset på Golgata, och på rabbinen från Galiléen har han satt Maos tunika och Fidel Castros ideologiska skägg. Han har vänt evangeliet på huvud; hat istället för kärlek, våld istället för fred och hammaren och skäran istället för korset".

Också på det afrikanska fastlandet slår hoppets teologi rot, där teologi och socialpolitisk handling blir synonyma begrepp. Teologerna J. S. Mbiti från Kampala och H. Sawyer från Sierra Leone är rörelsens ledande män.

TOYOHIKO KAGAWA

Toyohiko Kagawa (1888–1960) är initiativtagare till den japanska "Gudsrikesrörelsen". Kagawa försökar angripa sitt hemlands sociala nöd med att organisera fackföreningsrörelser, med rötter i neo–marxismen. "Kyrklig mission genom social reformation" är

KRISTE
OCH P

motto och mål för Kagawas lära – för övrigt väl inlindadi språk och tankar hämtade från djuppsykologin.

DEN KATOLSKA KYRKAN

Rundskrivelsen "Laborem exercens" från september 1981 inordnar sig bra i en lång rad påvliga socialpolitiska rundskrivelser, inledda vid sekelskiftet av Leo XIII:s "Rerum Nobarum" som koncentrerade sig omkring de sociala spenningarna i industristaterna.

Rundskrivelsen betyder påvligt godkännande av kristna fackföreningsrörelser, och av de troendes engagemang i det moderna samhällets politiska och sociala liv.

Påvens rundskrivelse leder till ny stark socialkatolsk aktivitet över hela Europa, och till större politiskt engagemang, delvis under den nya beteckningen "Krist–demokratisk".

Viktigt i detta sammanhang är den politiska lekmannaorden "Opus Dei" från 1928, med tyngdpunkt i Spanien.

Påven Pius XI och Johannes XXIII utvidgar perspektivet med rundskrivelserna "Quadragesimo anno" (1931) och "Matger et magistra" (1961), och påven Paul VI kommer med tankar speciellt aktuella för länder i den tredje världen i "Populorum Progressio" (1967) och "Octagesimo adveniens" (1971).

Påven Johannes Paul II:s rundskrivelse inleder i mångt och mycket hans "politiska ära". Under de tretton år som har gått sedan rundskrivelsens utgivande, har påven blivit en världspolitiker på samma nivå som supermaktsledarna. Påven har träffat flera politiska toppledare under sin påvetid änn alla sina 263 föregångare tillsammans – och besökslistan innehåller namn som Rajiv Gandhi, Augusto Pinochet, Margaret Thacher, Kurt Waldheim, Yassir Arafat, Lech Walesa och Mikhail Gorbatsjov. Med sin resa till det tidigare Sovjetunionen i september 1993, lägger påven ut på sin 61:a resa till länder utanför Italien.

Påvens uttalanden i såväl inrikes– som utrikespolitiska spörsmål är legio – och uppfattas som rättesnöre för flera hundra millioner människor ut över hela världen.

KYRKORNAS VÄRLDSRÅD

I vår genomgång av kristen–socialismens historia i Europa, nämde jag Stockholmskonferensen för "Liv och arbete" år 1925. Utan att gå in på detaljer när det gäller den ekumeniska rörelsen, är märkesåret 1948 oundvikligt, då de två strömningarna "Faith and Order" och "Life and Work" smälter samman i "World Council of Chur-

ches", "Kyrkornas Världsråd" (KV) under världskonferensen i Amsterdam.

Evanston (1954), New Delhi (1961), Uppsala (1968), Nairobi (1975), Vancouver (1983) och Canberra (1991) utgör andra milstolpar.

De första tjugo åren är Kyrkornas Världsråd i politiskt-etiskt hänseende ensidigt upptaget av den tredje världens problematik och krav om pilitisk, ekonomisk och social omstrukturering. Det är starka, till en del revolutionära politiska engagemang som präglar de första världskonferenserna. Förmannen i centralkommittén, indiern M. M. Thomas, förkunnar exempelvis under mötet i Uppsala att "Kristus och Hans rike finns verksamt i tidens alla revolutionära rörelser."

Ett uttryck för denna tankegång är att man inte tolkar Guds nyskapande verksamhet ("Se, jag gör allting nytt" eskatologisskt, men i betydelsen "to build up a new world community", som det heter i rapporten från sektion 3, om "World Economic Social Development". Deeet är den gamla "Social Gospel"-tankegången som har dykt upp igen.

Kyrkornas Världsråd har från 1968 och fram till idag genomgått en betydlig förändring. Ordet "Ekumenik" har exempelvis fått en omformning till att gälla inte bara kristenheten, men alla människor av vilken övertygelse som helst – också dem som ingen tro har.

Denna mänsklighetens förening är idag KV:s övergripande mål, såväl politiskt som andligt.

"Urbefolkningens rättigheter, Nedrustnings- och säkerhetspolitik, Den internationella matvarukrisen, Kulturellt nytänkande och Ett nytt Europa", är stickord för inblick i dagens KV.

OXFORDRÖRELSEN

Den politiska vänstersidan har alltså inte varit ensam om kristet-politiskt engagemang.

En av de mest betydelsefulla höger-rörelserna möter vi i den s.k. "Oxfordrörelsen".

Skaparen av rörelsen är den lutherske prästen Frank N.D. Buchman (1878-1961) från Filadelvia, USA.

För fördjupade i teologistudier reser Buchman till Oxforduniversitetet i England, där han tillsammans med flera medstudenter bildar "Oxford Group Movement" år 1921. Rörelsen bygger på "de fyra absoluterna": Absolut kärlek, Absolut sanning, Absollut renhet, Absolut osjälviskhet.

Syndabekännelsen som följer de fyra absoluterna, blir löst genom "sharing" – bekännelse av sin synd för andra. Genom att själv kasta masken, sa de unga Oxfordaristokraterna visa en maskerad värld vad moral kan uträtta. "Världsförändring genom livsförändring" är Buchmans vittnesbörd.

Rörelsen breder snart ut sig, speciellt i akademiska kretsar – för att på 30-talet uppnå en närmast explosionsartad expansion i de flesta europeiska länderna, genom möten på skolor, universitet och s.k. "home-parties".

Allt efteersom rörelsen växer, och världssituationen tillspetsas, blir Buchman och hans män mer och mer politiska i sina uttalanden. Det är dock inte nazismen, men kommunismen som representerar den stora faran i Buchmans ögon. Vid nazismens maktövertagande i Tyskland, uttrycker Buchman t.o.m. tack till Gud för Adolf Hitler som bygger upp en "frontlinje till försvar mot den kommunistiske Anti-Krist".

År 1938 omorganiserar Buchman rörelsen och kallar den nu "Moral Re-Armament" (Moralisk upprustning," MRA).

Krigsutbrottet medför att rörelsen, av förståeliga skäl, får ligga lågt.

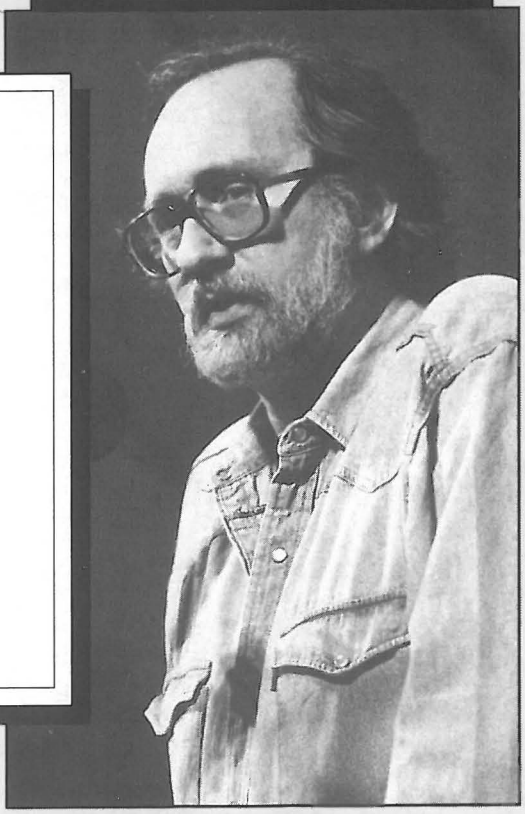
År 1948 är MRA åter ute på banan som en militant, anti-kommunistisk rörelse, med huvudsäte i Caux i Schweitz.

I boken "The World Rebuilt" ("Världen ateruppbyggd"), uttalar Buchman att MRA nu inte bara en överkonfessionell, men överreligiös" ideologi, inspirerat av Gud.

MRA är "den goda vägen på vilken vi alla kan mötas: katoliker, judar, protestant, hindu, muhammedaner, bud-

I denna andra del av sin artikel om kristendom och politik, fortsätter författaren sin historiska analys av rörelser och personer som velat hitta politiska svar på evangelium. Den slutledning han kommer fram till, väl dokumenterad och grundad i väckelsekristendomens heliga historia och skrifter, är en tankeväckande utmaning till vår tids kristenhet. "Att kräva kristendomens moral av en opånyttfödd värld är omoraliskt – och i förlängningen ett förringande av Jesu försoningsverk".

NDOM OLITIK



AV JAN EGIL HAFSAHL

KRISTENDOM OCH POLITIK

dister och konfucianer; alla finner att de kan följa den goda vägen i gemenskap: den lyfter dem över deras olikheter till ett högre ideologiskt plan".

BEKÄNNELSEKYRKAN

"Bekännelsekyrkan" i Tyskland kan inte sägas vara en direkt kristen-politisk rörels. Likväl hör den naturligtvis hemma i vårt studium.

Många av kyrkans män är positiva till den fraamväxande nazismen, och innan protestantismen uppstår år 1933 en rörelse som vill göra en förening och "nationalisering" av Tysklands kyrkor. De s.k. "tyska kristna" blir ledda av den ivrige nazisten Ludvig Müller.

I opposition till de "tyska kristna" formas samma år en rörels, senare känd som "Die bekennende Kirche", "Bekännelsekyrkan", under ledning av Martin Niemöller (1892–1972), som redan fyra år senare blev arresterad och sänd till koncentrationslägren Sachsenhausen och Dachau som politisk fånge, ända fram till befrielsen 1945.

Till Bekännelsekyrkan sluter sig också den unge prästen Dietrich Bonhoeffer (1906–1945). Bonhoeffer, som ganska snart får tal- och skrivförbud av de tyska makthavarna, verkar som dubbelagent i amiral Canaris' militära underrättelseorganisation och är en av anförarna i sammansvärjningen mot Hitler.

Bonhoeffer blir arresterad i april 11943 – och hängd, efter speciell order från Himmler, den 9:e april 1945, bara 39 år gammal. Då han förs ut för att avrättas, säger han: "Detta är slutet. För mig är det begynnelsen till livet."

MEDBORGARRÄTTSRÖRELSER I AMERIKA

Under 1950- och -60-talen, står baaptistpastorn dr. Martin Luther King (1929–1968) mer än någon annan fram som de svartas talesman i USA.

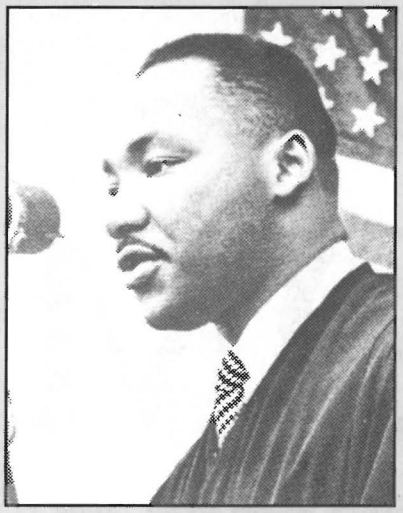
"Medborgarrättsrörelsen" och pastor King för sin kamp för de svartas rättigheter i det amerikanska samhället till tonerna av den gamla baptistpsalmen "We Sshall Owercome". Rörelsens "icke-vålds-budskap" utlöser en serie av blodiga sammanstötningar, men kan i längden inte ignoreras: "Vi marscherar mot friheten". "I have a dream".

År 1964 mottar Luther King Nobels fredspris i Norge – samma år som Medborgarrättslagen tas i USA.

Lagen blir signalen till en ny kamp. Främst på barrikaderna, mot Luther King och hans män, står "Ku Klux Klan". Det hemliga sällskapet som arbetar under mottot: "Beskydda den amerikanska nationens själ", famnas av många på amerikanska kristenhetens yttersta högerflygel. KKK-rörelsen startas år 1867 med målsättningen aatt upprätthålla de vitas herredöme över de svarta. Från 1915 leds rörelsen av den konservative metodistprästen W. J. Simmons, som inleder en kraftig antisemitisk, antikatolsk och negerfientlig propaganda.

På 50-talet får rörelsen ny vind i seglen, och utgör det religiösa motstycket till Medborgarrättsrörelsen, där de lätt igenkända på sina vita skjortor och huvor – och sina brinnande kors, utför sina terrorhandlingar.

Den 4:e april 1968 blir Martin Luther King mördad av en krypskytt i Memphis, Tennessee, 39 år gammal.



Martin Luther King (1929-1968)

MORAL MAJORITY OCH NYFUNDAMENTALISTERNA

De amerikanska fundamentalisterna, såsom vi känner dem från begynnelsen av vårt århundrade, hade klart negativ syn på den politiserade kristendomen.

Genom hela 70-talet och långt in i 80-talet är det däremot de som dominerar mycket av mediabilden i USA genom sina politiska utspel och sina aktioner. Detta formande av de s.k. "Nyfundamentalisterna" på kristenhetens yttersta höger, skylldes särskilt på rörelsen "Moral Majority" ("Moralisk Majoritet") Grundaren och ledaren är baptisten Jerry Falwell. Med sina krav på moralisk upprättelse av samhället, påminner Falwells "Moral Majority" mycket om Buchmans europeiska rörelse "Moral Re-Armament" som ebbar ut på 50-talet. Av rörelsens käpphästar märker vi främst "mot abort" och "för militär upprustning".

Moral Majority fungerar som en betydande påtryckningsgrupp inom amerikansk politik – ända fram tills den bryts sönder inifrån efter en serie mediaomtalade skandaler.

Tankarna från Moral Majority lever däremot vidare i nya rörelser.

PÅ KRISTENHETENS HÖGERFLYGEL

Över hela den amerikanska kontinenten organiserar sig idag konservativa kristna för att erövra politisk makt; först på det lokala planet, därefter inom det republikanska partiet – och därigenom inom den nationella politiken.

Fortfarande är det inte tal om någon nationell organisation, men det finns en tyngdpunkt; representerad av TV-predikanten Pat Robertson och hans rörelse "Christian Coalition" ("Kristen Koalition"). Koalitionen är idag den snabbast växande gräsrotsrörelsen i USA med närmare en halv million medlemmar. Tillsammans med cirka 100 andra och mindre grupper, är det tal om en landsomfattande rörelse som går under gemensamhetsbeteckningen "Den kristna högern".

Det är inte lätt att skilja mellan evangelisten, politikern och affärsmannen Pat Robertson. Teologiskt är han en korsning mellan baptist, pingstvän och framgångs-förkunnare. Politiskt har han varit en solid stöttepelare för Ronald Reagan och George Buch. Under valet år 1988 ställde han upp själv som presidentkandidat, och inom koalitionen finns det starka krafter som önskar föra fram honom som ny kandidat 1996.

Med utgångspunkt från TV-programmet "700 Club", som idag sänds i 84 länder, bygger Robertson upp sitt föreningsimperium: CBN (Christian Broadcasting Network), ett av USA:s största kabel-TV-sällskap, Regent University, American Center for Law and Justice, biståndsorganisationen Operation Blessing, hotell- och konferenscenter och en rad andra sällskap – förutom hans eget residens med hästställ och travbanor. Enbart Robertsons mediaföretag beräknades i tidskriften USA Today ifjol till ett värde som överstiger 3,6 miljarder kronor.

DOMINANSTEOLOGIN

Pat Robertson och kristen-koalisionens samhällspolitiska engagemang, har klara paralleller till den s.k. "dominansteologin". Dominansteologin är en gemensam beteckning för vad vi grovt talat kan kalla en sorts framgångsteologi använd på samhällets område. Som de kristna "tar makt över det onda i sina liv", ska de också "fördriva det onda och ta makt över samhället".

En gren inom dominansteologin är

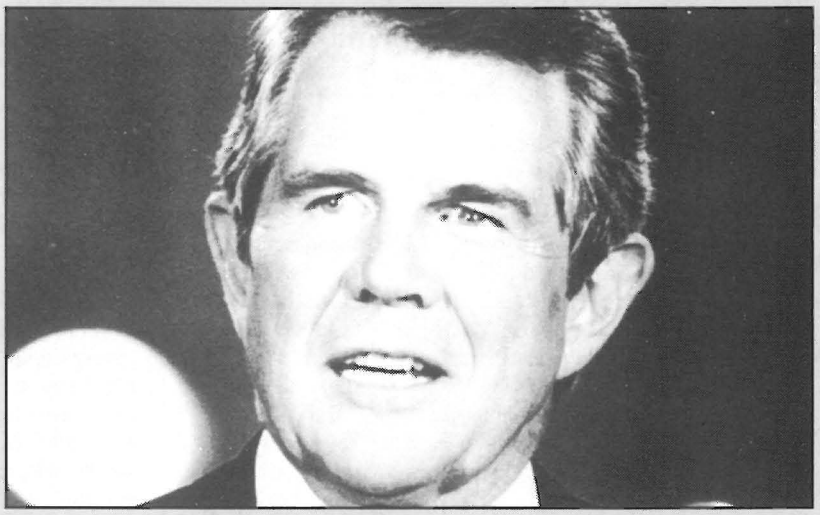
KRISTENDOM OCH POLITIK

den s.k. "Kingdom Now"-rörelsen, en tanke om att de kristna ska upprätta Guds rike på jorden och styra detta rike tills Kristus kommer igen. Flera dominansteologer är post-millennianister: De förkastar läran om bortryckelsen och Jesu tillkommelse före tusenårsriket, och lär att de kristna ska styra jorden under tusenårsriket – ett rike som kulminerar med Jesu återkomst.

Också "reconstructionism" ("återupprättelseläran") är stark inom dominansteologin – en lära som är central i Robertsons Regent University. Att Robertson, och med honom den amerikanska koalitionen, är viktiga bidragsytor till dominansteologin kommer klart fram i Bruce Barrons studium av denna teologiska riktning, samlat i boken: "Heaven on Earth; The Social and Political Agendas of Dominion Theology."

Robertson gjorde ett veckolångt "valkampbesök" i Norge september 1993. Förutom att lovprisa de fria marknadskrafterna och påvens socialpolitiska utspel, manar Robertson till kamp mot socialismen och rosar den afghanska gerillaledaren Mujahedin för de tappra troendes kamp mot den sovjetiska krigsmaskinen – innan han i eget jetflyg reser tillbaka till hemlandets större förhållanden.

I ljus av det amerikanska kvasireligiösa yankee-doodle-evangeliet, förundras vi inte över att det framdeles finns dem som tror att Amerika är "det förlovade landet" – att "Stars and Stripes" är frälsarens banér, och att Gud är snarlik John Wayne.



Pat Robertson, grundläggaren av Christian Coalition, USA

BIBELNS BUDSKAP

Låt oss efter denna översikt över den politiserande kristendomens historia vända oss till Bibelns budskap.

Bibelns budskap är ett frälsningsbudskap. Den förkunnar den försoning med Gud som blev skänkt mänskligheten genom Kristi liv, död och uppståndelse. Av dem som tar emot budskapet, krävdes det omvändelse – och omvändelsens frukter visar sig i en ny livsgemenskap med Gud – en gemenskap som fullbordas först i det eviga livet.

I sin kärna angår det kristna budskapet alltså människans eviga bestämmelse. Det lyfter medvetandet över det jordiska samhällets begränsningar, och öppnar det för vad vi kan kalla "den vertikala dimensionen". Det är det "enda nödvändiga" – att öppna sig för den livsgemenskap med Gud som Kristus har skänkt oss.

Den grekiska och romerska kulturen var i sin storhetstid präglad av tron på att människans bestämmelse är att uppfylla sina mänskliga kvaliteter som medborgare inom det politiska samhällets horisonter. Kristendomen spränger horisonterna och pekar på det gränslösa: den oändlige Guden och hans obegränsade skaparmakt och frälsningsvilja.

Antikens verklighetsbild var ändlig och begränsad, där människan primärt blev tolkad som ett "politiskt väsen". I den kristna tron är människan först och främst Guds skapelse, kallad till något helt annat och mera än att vara medborgare av ett politiskt samhälle.

Konsekvensen av det nya livets omvärdering av alla värden är en radikal mänsklig frigörelse. Människan befrias från den totala bindningen till det politiska samhället, och ställs samtidigt på distans där det ofullkommliga och bräckliga med världens innomvärldsliga ordningar klargörs. Utan illusioner ser den kristne att världen rymmer synd och ondska – och att "tusenårsriket" är en vision hemmahörande i trons framtidsperspektiv, och aldrig kan realiseras på det politiska planet.

I VÄRLDEN MEN ICKE AV VÄRLDEN

I vår iver att betona att den kristna tron inte är av denna världen, bör vi dock inte förbise det faktum att budskapet riktar sig till människor i denna världen – det är i denna världen tron måste väckas.

Den kristna tron låter sig därför bestämt inte reduceras till ett medel till tröst i den privata lönnkammaren, och kan aldrig förbli en "privatsak", om det gudomliga livet ska bevaras.

Människan är skapad av Gud. Hans egen son har gått in i människans värld som en sann människa av kött och blod. Med Jesus kom Guds rike nära – som ett kall till att förverkliga Guds vilja också här i tiden, underställd jordlivets hårda villkor. Detta synliggjorda "Gudsrike" är dock inte – och kan aldrig bli – en del av världen. Församlingen, som den presenteras för oss på bibelns blad och i urkristendomens tid är en himmelsk koloni på jorden, ett avskilt egendomsfolk för Gud.

Världen som system kan aldrig frälsas – men församlingen kan, med historien som sanningsvittne, bli världslig.

PANNKAKSSYNDROMET

Urkristendomen är ett glömt stadium i kyrkans liv som man lagt bakom sig, och ju längre den fjärmar sig från sin upprinnelse, i dess starkare grad hamnar den i ett historielöst vacuum. Där historiens rötter saknas, utvecklas de individualistiska och maktsökande instinkterna. Ända sedan en maktgalen, politiserad kristenhet, insvept i påvekyrkans kappa, officiellt förklarade jorden platt som en pannkaka, har förflackning varit dess specifika kännetecken: förflackning av frälsningsbudskapet, förflackning av omvändelsekravet, förflackning av livet i efterföljelse – ja, av det kristna budskapet.

Pannkakssyndromet har fått fatala följder. Anden har blivit själ. Förnöjsamhet och bön har blivit kravmnetalitet och egoism.

Kristna värden har nått botten, just därför att de kristna själva i verkligheten har framstått som illustrativa exempel på vad kristendom inte är. När vägen till himlen går via en abnorm ackumulering av dött kapital i form av ting de kristna kallar "nödvändigt gott", och Gud själv får spela rollen som rättfärdiggörare av ett sjukligt samlarmani – har kristendomen förvandlats till en dödlig självmotsägelse – och saltet har förlorat sin kraft.

Fortsättning sid 26





AV ARNE BJÖRKMAN

I den fjärde artikeln om de nyandliga rörelserna informerar vi om teosofin, ett nätverk som ligger till grund för både antroposofin och den moderna New Age-rörelsen.

TEOSOFI- ÖSTERLÄNDSK DRAKSÅDD I VÄSTERLANDET

Den så kallade New Age–rörelsen har en del av sitt rotsystem inom teosofin. Ordet teosofi betyder "gudomlig visdom", eller rättare, "gudars visdom". Teosofi har alltså ingenting med Guds vishet att göra, utan det handlar enbart om den visdom som ägs av "gudar", dvs fallna, upproriska andefurstars läror.

Teosofiska samfundet bildades i New York den 17 november 1875. Det ville vara en världsomspännande rörelse med tre syften:

A. Att bilda en kärna av mänskligheten allmänna broderskap utan anseende till ras, trosbekännelse, kön, samhällsställning eller hudfärg.

B. Att uppmuntra människor till jämfarande studier i religion, filosofi och vetenskap.

C. Att studera oförklarade naturlagar och människans dolda krafter.

Idag har den internationella teosofvärlden omkring 35.000 medlemmar. I Sverige finns 250 registrerade teosofer. Och dagens svenska teosofer beskriver verksamheten så här:

"Teosofiska Samfundet ägnar sig åt att bevara och tränga in i en uråldrig visdom, som innehåller både en världsbild och en visdom av mänsklig inre förvandling. Men samfundet har inga lärosatser, som alla väntas acceptera, utan medlemmarna har frihet att självständigt tolka teosofin.

Samfundet har dock några grundläggande idéer. Universum är en helhet, vars alla delar är beroende av varandra. Allt som finns har sin rot i samma universella, livsskapande verklighet. Denna verklighet, som genomtränger allt, visar sig i meningsfulla, ordnade och målinriktade processer i naturen och i människans inre." (Tidn. Sökaren)

MENTAL TELEPATI

Grundare av teosofin var ryskan Helena Petrovna Blavatsky, 1831 – 1891, och advokaten Henry Steele Olcott, 1832 – 1907. De två bosatte sig sedan i Indien, där de upprättade ett teosofiskt högkvarter i Adyar utanför Madras.

Olcott var också frilansjournalist. Han hade blivit bekant med Blavatsky då han för en tidning undersökt några spiritistiska fenomen i USA. Han kom att fungera som Teosofiska samfundets president fram till sin död. Under sin tid i Indien lämnade han den kristna religionen och gick över till den buddistiska. Han författade sedan bland annat en buddistisk "katekes".

Olcotts efterträdare på den teosofiska presidentstolen blev Annie Besant, som föddes i England 1847. Hon var bland annat en tidig förespråkare för födelsekontroll, och ägde stort intresse också för andra sociala frågor. 1889 anslöt hon sig till teosofin och kom sedan att ägna resten av livet åt att sprida den teosofiska filosofin. En stor del av de mer kända teosofiska skrifterna är författade av Annie Besant.

Efter det att Besant bosatt sig i Adyar i Indien började hon att arbeta för landets självständighet. Den indiska folkledaren Mohandas Gandhi, vilken vann kampen om Indiens självstyre, intygade att det var ur Annie Besants ansträngningar, som de allra första ansatserna till landets självständighetsrörelse växte fram. Både före och efter Besants död hyllade Gandhi hen-

ne offentligt som "Indiens moder".

Den tredje teosofipresidenten blev Alice Bailey, 1880 – 1949. Från början var Bailey kristen och gift med en amerikansk väckelsepredikant och arbetade som sekreterare inom KFUK. Men efter skilsmässa blev hon bitter och besviken och sökte sig till teosofin.

Det påstås att det är Alice Bailey som lagt den egentliga grunden till vår tids New Age–rörelse. Hon har kallats dess "översteprästinna". Som spiritistiskt medium tog hon emot budskap från "Vishetens mästare", tibetanen Djwhal Khul. De här meddelandena fick hon genom automatisk skrift, och de spreds sedan över hela världen genom många böcker. Enligt uppgift ska just de här så kallade hemliga lärorna ligga till grund för New Age–filosofin. Det svenska bokförlag som ger ut Baileys böcker heter Stiftelsen Tibetanens Bokfond, och ligger i Trångsund utanför Stockholm. Det spiritisktiska sätt på vilket Bailey tog emot budskapen från "mästarna", kallade hon "mental telepati".

TEOSOFISKA GRUNDTANKAR

Helena Petrovna Blavatsky, en av grundarna av Teosofiska Samfundet, har i sin bok Den Hemliga Läran redogjort för teosofins grundfilosofi. Den består av en sammanfattning av "vetenskap, religion och filosofi", Där finns en – påstås det – för alla religioner gemensam visdom, som förvaltas av en rad "Mästare", ett slags övermänniskor som på ockult väg kunde träda i förbindelse med Blavatsky.

Teosoferna lär ut – liksom de flesta andra nyandliga rörelser – att människoanden är evig och att den gång på gång reinkarnerar (återföds) till jorden. Då människan avlider går anden, den inre personligheten, in i den andliga världen, där den en tid bearbetar de erfarenheter den gjort under jordelivet. Efter en sådan period i andevärlden återföds anden till ett nytt jordiskt liv under sådana livsvillkor den behöver för att kunna utvecklas vidare.

En del teosofer – i vår tid mycket få – tror att jaget eller anden kan ta sin boning i växter, djur eller människor. Majoriteten av teosoferna menar att utvecklingen hela tiden går uppåt, dvs har man en gång varit människa, så återföds man som människa. Men nu har man lite mer erfarenheter med i bagaget än förra gången. Man har lärt någonting.

Teosoferna (och även den moderna New Age–rörelsen) hävdar att människans förhållande under jordelivet bestäms av hennes "karma", efter sådd och skörd–principen, dvs efter människans tankar, känslor och gärningar; onda eller goda, i föregående liv på jorden. Syftet med alla återfödelser i materiens värld är att det eviga andejaget så småningom ska nå fram till fullkomning och efter många jordeliv få fullständig förening med det gudomliga.

I början av den här artikeln fick vi veta att teosoferna vill bilda en kärna av mänsklighetens broderskap utan anseende till religion eller trosbekännelse. Men i sin bok Den Hemliga Läran, del 2, rasar Blavatsky mot kristendomen och monoteisterna, de som tror på en enda personlig Gud.

Bland annat skriver hon följande mycket avslöjande ord:

"Av alla de fruktansvärda hädelser och, vi kunna väl säga, anklagelser, vartill monoteisterna göra sig skyldiga mot sin Gud, är ingen svårare eller mera oförlåtlig än den (nästan alltid) falska ödmjukhet, varmed en s.k. 'from kristen' vid varje olycka och varje oförskyllt lidande förklarar att 'sådan är Guds vilja'.

Hycklare och dårar! Hädare och gudlösa fariséer, som i samma andetag prisa den oändligt barmhärtiga kärlek och omsorg deras Gud och skapare hyser för den hjälplösa människan och tala om denne Gud såsom den där, **likt en blodtörstig Molok, gisslar och hemsöker de ädlaste och bästa av sina skapade varelser och låter dem kvalfullt förblöda!** – – – Om vi uppmanas att tro på läran om arvssynden, på **blott ett enda** liv **endast** på denna jord för varje själ samt på en atropomorf (förmänskligad, min anm.) gudom, som synes hava skapat somliga människor endast för nöjet att kunna döma dem till en evig helveteseld ..,. varför skulle ej var och en av oss, som har sitt sunda förnuft i behåll, vara berättigad att i sin ordning fördöma en så ondskefull gudom? Livet bleve outhärdligt, om man nödgades tro på den Gud människans orena fantasi skapat." (Blavatsky)

Ja, med det hatet och föraktet mot Gud och alla pånyttfödda, talade alltså den "kärleksfulla" teosofiska "visdomen". Den gamle ormen avslöjar sig själv.

AVSLÖJANDE TEOSOFISK SYMBOL:



"Varje filosofi och varje religiöst system har inom sig en viss del av sanningen, men därtill finns i allmänhet en hel del som bara är fantasier, felaktiga uppfattningar och vidskepelse, men i den mån en viss uppfattniga har något av sanning, så är detta också en del av atmosfären". (Ur boken "Teosofi" av N. Sri Ram)

TEOSOFI I SVERIGE

En av Sveriges 250 teosofer heter Curt Berg. Han har varit teosof i närmare femtio år, och är ordförande i teosofernas samarbetsorganisation "Europeiska Federationen".

På frågan i tidn. Sökaren vad det innebär att vara teosof, svarar han;

– Att känna samhörighet med allting. Det är det viktigaste. Det kan ta sig uttryck i det sätt varpå vi relaterar till medmänniskor och till naturen. Flera teosofer är engagerade i miljörörelsen, som till exempel logeordföranden i Malmö, Barbro Melander.

Och vad anser Curt Berg om reinkarnation?

– Jag tar den som en självklarhet ...

Att meditation är en livsnödvändighet anser han bestämt.

– Inre stillhet är viktigt. Livet lämnar ifrån sig sina hemligheter bara i stillheten. Det är bra att ägna sig åt intellektuella studier och därmed se olika aspekter på en fråga. Men i tystnaden inom människan finns det något som mera går till källan. Vi kallar det meditation, men det är den inre stillheten det är fråga om; förmågan att lyssna inåt.

– När jag till exempel läser i Den Hemliga Läran, kan jag plötsligt få en aning om någonting. Då slutar jag läsa och blir alldeles stilla. Något väcks inom mig. Det ska man inte tala om alltför fort, inte ens forma det i sina tankar till att börja med. Utan låta det växa. Då väcker man något av en ny aspekt av det universella medvetandet som finns i djupet av själen.

– Där finns källan för den mänskliga utvecklingen. Vi har fått en aning som är början till en ny sanning, en sanning på en högre nivå än vi haft tidigare. (Sökaren)

"KRISTUS–GESTALTEN"

Idag är det populärt att tala om "Kristus–gestalten". Tyvärr smyger sig det här uttrycket också in i kristna led. Det bör därför påpekas att Jesus och "Kristus–gestalten" inte är samma person.

En av de tidiga ledande teosoferna skrev så här:

"Kristusidén förbinder vi i allmänhet med kristendomen, men den kan och bör ses också i ett vidare sammanhang. Vad denna idé innebär för den kristne av erfarenhet och skönhet, det innebär på samma sätt idén om Buddha för en buddist och idén om Shri Rama och Shri Krishna för en hindu ... om vi nu för ett ögonblick fäster vår tanke på detta höga väsen, som i Västerlandet benämns Kristus, så anses han av alla, som trängt djupt in i dessa frågor som den Högste Läraren för alla religioner i världen. Med andra ord, den mäktige, som vi talar om som Kristus, är samma väsen, som buddisten benämner Bodhisattna ... Sannerligen, det är mycket större, mycket glädjerikare att veta, att Kristus tillbedes av myriader människor, som aldrig hört Hans namn, ty till Honom riktas alla böner till Gud– Människan och det betyder ingenting, om de säger Herren Maitreya, Herren Krishna, Herren Kristus; det är blott tre olika ting, som leder sina barn, vilken trosbekännelse de än må tillhöra." (Besant)

I ovanstående citat nämns "Herren Maitreya". Han påstås vara samma gudomliga personlighet som kristna kallar Kristus. Men så är naturligtvis inte fallet. Det verkar som om Maitreya är den ockulta "Messias–gestalt" som nyandligheten väntar på. Kanske han till och med är Antikrist själv.

"HERREN MAITREYA"

Låt oss nu ta ett långt hopp från 1800–talet till 1982. Och då stöter vi åter på namnet Maitreya och påståendet att det är samma person som Kristus.

Den 25 april 1982 sattes helsidesannonser in i stora, välkända tidningar i tjugo huvudstäder världen över. Där stod med stora svarta bokstäver: KRISTUS NU HÄR. Vidare fick vi veta att en andlig hierarki väntar på att få träda fram för att rädda mänskligheten. I ledningen för den här hierarkin finns Maitreya. Då var det alltså Maitreya man menade och inte Kristus. Men varför stod det då att Kristus var här? Jo, det fick vi också veta 1982. Samma sak som Annie Besant skrev många år tidigare: "Detta är olika namn för samma individ – Hans närvaro i världen garanterar att det inte blir något tredje världskrig."

Nu skuttar vi tillbaka till 1800–talet. Vem finner vi där mitt på arenan? Jo, Maitreya, han som väntar på att träda fram idag. Nåja, det var i alla fall en person som teosoferna gissade och hoppades på var den ockulta "Messias–gestalten", Maitreya.

Här rör det sig om en märklig episod i teosofins historia. Den visar i alla fall att de nyandliga, teosofer och andra, väntar på att deras herre ska träda fram. Och det är inte Jesus, Guds Son. Det behöver påpekas ännu en gång. Hos vissa kristna tycks det råda förvirring på det här området.

1895 föddes i Madras i Indien pojken Krishnamurti. Det var han som teosoferna menade var en ny uppenbarelse av Maitreya, den nyandliga "världsfrälsaren".

1911 förde Annie Besant ynglingen till England. Att Krishnamurti var den återfödde "Herren Maitreya" omhuldades särskilt av den teosofiska ordnen Österns stjärna. Men 1929 sade Krishnamurti upp sin anställning som ockult världsfrälsare. Han reste hem till Indien, och Österns stjärna upplöstes.

Men alla teosofer trodde inte på att Krishnamurti var Maitraya. En som vägrade tro på det var Rudolf Steiner, ledare för den tyska sektionen av Teosofiska samfundet. 1913 bildade Steiner Antroposofiska sällskapet, en rörelse som jag hoppas få presentera i en kommande artikel.

Inom teosofin har vi alltså en stor del av den moderna New Age–rörelsens grund. Och inom New Age väntar man som vi sett på att Maitreya ska träda fram i öppenhet.

Källor: **Kulter, sekter och samfund** av Bo R Ståhl och Bertil Persson / **New Age** av Torbjörn Frej/ **En forskare på nya vägar** av A P Shepherd/ **Den Hemliga Läran** av Helena Blavatsky/ **Tidn. Sökaren** –93/5

ÄNTLIGEN!!!

Nu finns det åter möjlighet att få tag i kassetterna **"JESUS KOMMER!"** (Arne Imsen sjunger med församlingen), och **"ANDEN HAR SÄNT OSS BUD"** (församlingssång). Det är liveupptagningar från förtätade väckelsemöten. Fastän de gavs ut för tjugo år sedan, är de ständigt efterfrågade. Den oefterhärmliga Maranatasången tröttnar man aldrig på, och ytterligare några av de äldre, efterfrågade live- kassetterna kommer snart att finnas tillgängliga. För att ytterligare underlätta för den som vill ha dessa kassetter, är priset satt till **endast 60 kronor!**

OBS! En ny live–kassett är under produktion, och beräknas vara klar till sommarkonferensen!

Beställningsadress:

Maranatafolkets Missionscenter, Box: 20134, 161 02 BROMMA. Tel: 08/627 55 55

Jesus Kristus är den som frälsar. Han är inte i första hand intresserad av vår hjärnkapacitet eller vältalighet, utan vår lydnad.



Av Jimmy Gustavson

DET FINNS EN FRAMKOMLIG VÄG!

Börje Bergström skrev i sin bok "Alla tiders historia" angående "Den svenska historien" om historiemåleriet.
C G Hellquist var en i raden av svenska konstnärer som under 1800–talets senare hälft ägnade sig åt s.k. historiemåleri. Konstnärerna ville levandegöra viktiga händelser ur det förflutna, och gick därvid tillväga ungefär som när man sätter upp ett teaterstycke. Utifrån sin läsning arrangerade de historiska scener, som de sökte göra så tidstrogna som möjligt. Trots sin strävan lyckades konstnärerna inte alltid skapa en riktig historisk miljö, därför att de inte kunde tillräckligt mycket kulturhistoria. Men vad värre var; det starka intresset för detaljer i miljön och för aktörernas kostymering ledde till en ytlig och i många fall helt felaktig framställning av vad som skett. Dessa målningar, som i flera fall är betydande konstverk, har utövat ett stort inflytande på den allmänna uppfattningen av de händelser de skildrar.

När jag läste detta för första gången, kom jag osäkt att tänka på kristenheten, faktiskt. Jag kom att tänka på de bilder och avbilder som finns runt omkring oss, främst i kyrkliga sammanhang. De målningar, konstverk, statyer, etc. som alltså finns i vår närhet och som gör anspråk på att skildra Bibelns historiska händelser. Vem kan förneka att dessa avbilder och beläten har påverkat oerhört många människor och deras världsbild. Listan på namnen bakom dessa verk skulle kunna göras lång... Velasquez, Bernini, Fra Angelico, Michelangelo, Rafael, Thorvaldsen, Doré ... Dessa människors religiösa konstverk har påverkat oss enormt mycket.

De här nämnda personerna framstod i sin samtid som ideal och aktades högt, och vann ett stort erkännande från människor.

Vad dessa konstverk har lett fram till, har vi ju dock sett under kyrkohistorien. Det som möjligen skulle tjäna som uppbyggelse, blev medel. Man har icke övergivit hedniska seder i sitt sätt att tänka och tillbedja. Man har istället stänkt vigvatten på gamla hednatraditioner, vilket främst har manifesterat sig genom 'arvet från antiken'.

I romarbrevet undervisar aposteln oss om att "ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar, och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. När de berömde sig av att vara visa, blevo de dårar, och bytte bort den oförgänglige Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder av förgängliga människor, ja, ock av fåglar och fyrfotadjur och krälande djur. (Rom. 1:21– 23) Vad detta 'skapande' ledde fram till, kan vi läsa vidare om i resten av Romarbrevets första kapitel.

Dessa verser är det viktigt att påminna varandra om. Ibland undrar jag om vi kan fatta betydelsen av dessa verser och vilken stor hemlighet som egentligen finns där.

För vad som egentligen presenteras för oss i dessa dramer, teaterstycken och konstverk, som den fina, religiösa världen erbjuder oss, där man har ambitionen att återskapa Bibelns historiska händelser är en kristendom med ett annat ansikte. Det handlar också om att det finns en bekvämlighet i detta, där man kan bli sedd av människor, vilka man kan övea sin rättfärdighert inför. Därför har vi sett dessa stora, mäktiga institutioner byggas upp, dessa kyrktorn som byggts upp högre och högre. Vad som finns i botten i detta, är ju det att man vill ge människor väldigt mycket och så har man slagit in på finkulturens väg och gjort detta till dogm.

Man guldkantar alltså något som kunde vara enkelt och rakt. Det som är det verkliga hotet i detta mot varje kristen är att vi dras in i någon slags underhållningskarusell där vi vill ge människor en massa saker som egentligen går utanför ramarna. Det räcker inte med ett enkelt vittnesbörd eller några få ord i tro, utan vi vill gärna dyvla på människor tidningar i fyrfärgstryck, videoband eller kassettband. Detta säger jag inte för att sätta en käpp i hjulet för någons ambitioner på något område. Faran liggert alltså i att vi försöker hitta en massa kulturella medfrälsare.

I Apg. 3 får vi ju läsa om helandet av den lame mannen vid Sköna Porten... "När denne nu fick se Petrus och Johannes, då de skuller gå in i helgedomen, bad han dem om en allmosa. Då fäste Petrus och Johannes sina ögon på honom, och Petrus sade: "Se på oss!"

När han då gav akt på dem i förväntan att få något av dem, sade Petrus: "Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn; stå upp och gå!"

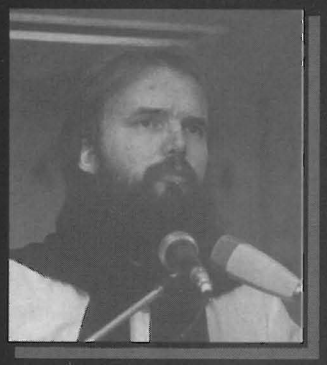
Detta skedde lång tid innan påvedöme, kyrkokonst, kyrkomusik, förgyllda altaren och kyrkobyggnader av silver och guld. Ändå har vi som lever nu oerhört mycket att lära av detta. Det visar oss faktiskt att det fortfarande finns utrymme för en framkomlig väg och en tro som inte är beroende av institutionaliserade medel eller tempel byggda av mäniskohänder. Det finns en tro som övervinner, de6t finns en ande som övervinner, och den anden bekänner att Jersus är Herre. Halleluja! Pris ske Gud!"

Det är alltså av avgörande betydelse att i allt vi företar oss, våra vittnesbörd, det vi säger och diskuterar, våra vardagssysslor, så får Jesus vara Herre. Det vi gör och företar oss behöver inte alltid vara så märkväerdigt, men är Jesus Herre i det vi gör, då leder det till välsignelse. Detta är naturliogtvis en kamp, men den är värd att ta, det finns nämligen ett beröm som är värt att sträva efter att fåå. Men detta beröm kommer definitivt inte från människor.

I Joh. 12 läser vi om Maria från Betania, då hon smorde Jesu fötter. Vi vet hur det gick till. Vi vet ocksåü att Judas var emot detta under fdörbehåll av 'kärlek' till de fattiga. Från vers 7

fortsättning på sidan 27

Vi talar om stenålder, bronsålder och järnålder. Människans gärningar och utveckling står i centrum för den vetenskapliga historiesynen. Den profetiska synen är helt annorlunda. Gud har ett annat sätt att se historien. Först kom guldåldern, sedan silver, brons och järn. Efter det kommer stenåldern! Den profetiska historiesynen sätter Kristus i centrum. Den sten som byggningsmännen förkastade, har blivit en hörnsten!



Predikan av Hans Lindelöw

STENÅLDERN H

Det gamla Babylon; det gamla tvåflodslandet – landet mellan Eufrat och Tigris har kallats för civilisationens vagga. Där byggdes upp en kultur. Där levde man och byggde, man odlade och planterade. Ur detta sammanhang tog Gud ut en man som blev Guds vittne i denna tid, i detta sammanhang.

En man som kan förmedla till oss trons vittnesböred från Bibelns blad. Den mannen var Abraham. Det var han som kunde och som fortfarande kan kasta ett ljus över den tiden och förhållandena, så att vi förstår att redan då var mänskligheten, samhället och kulturen väldigt illa ute. Man stod och balanserade på avgrundens rand.

De här gamla kulturerna gick under, och det som blev kvar sedan och kunde ha någon betydelse framför allt annat, var det vittnesbörd som Abraham lämnade efter sig, en man som Gud utvalde. Hans vittnesbörd var ju att den gamla kulturen i Mesopotamien var fientligt inställd till Gud. Och det visar sig just i sättet man behandlade Abraham på. Det avslöjar sig i den fiendskap som uppstod mellan Abraham eller Abram som han då hette, och konungarna i tvåflodslandet Mesopotamien.

ABRAHAM – GUDS VÄN

I 1:a Moseboks 14:e kapitel står berättat om hur Abraham när Lot blev tillfångatagen förde krig mot de konungar som hade sina arméer. Abraham hade bara 318 man, men med dem slog han konungarna och tog tillbaka folket och bytet. *"Sin frände Lot och hans ägodelar tog han ock tillbaka, ävensom kvinnorna och det övriga folket."* Det här kan vi inte läsa om någon annanstans än i Bibeln. Abraham representerar inte något ansenligt välde på jorden, i tiden och världen. Det är bara i Bibeln vi kan läsa om vad som är möjligt att utföra genom tron. Den förmedlar till oss trons vittnesbörd, nämligen den tro som Abraham hade, för vars skull han blev kallad Guds vän. Denna tro gjorde att han kunde föra krig mot konungarna och övervinna dem.

Gud tar ut ett folk som han sedan leder på den väg han har bestämt, och den leder fram till frälsning för hela mänskligheten. Gud sände Messias, Jesus som är av Abrahams släkt. Han är den utlovade säden som skulle komma, och genom honom fullbordade alltså Gud ett verk, som innebär att vägen till Gud öppnades för alla människor. Men den vägen går inte beträda annat än genom att vi tror på Gud. Det räcker inte heller med att tro att Gud existerar. Det har alla folk trott. Till och med de onda andarna och djävulen tror att Gud existerar.

Vi måste tro på ett sådant sätt att vi kan ha någon behållning av det. Tro på Gud, så att det leder till frälsning. Att tro på Gud innebär att inte bara vi själva, utan på sikt väldigt många människor får ta emot välsignelse. Den väg Gud går är så annorlunda, därför att den trotsar mänskliga bedömningar och kalkyler.

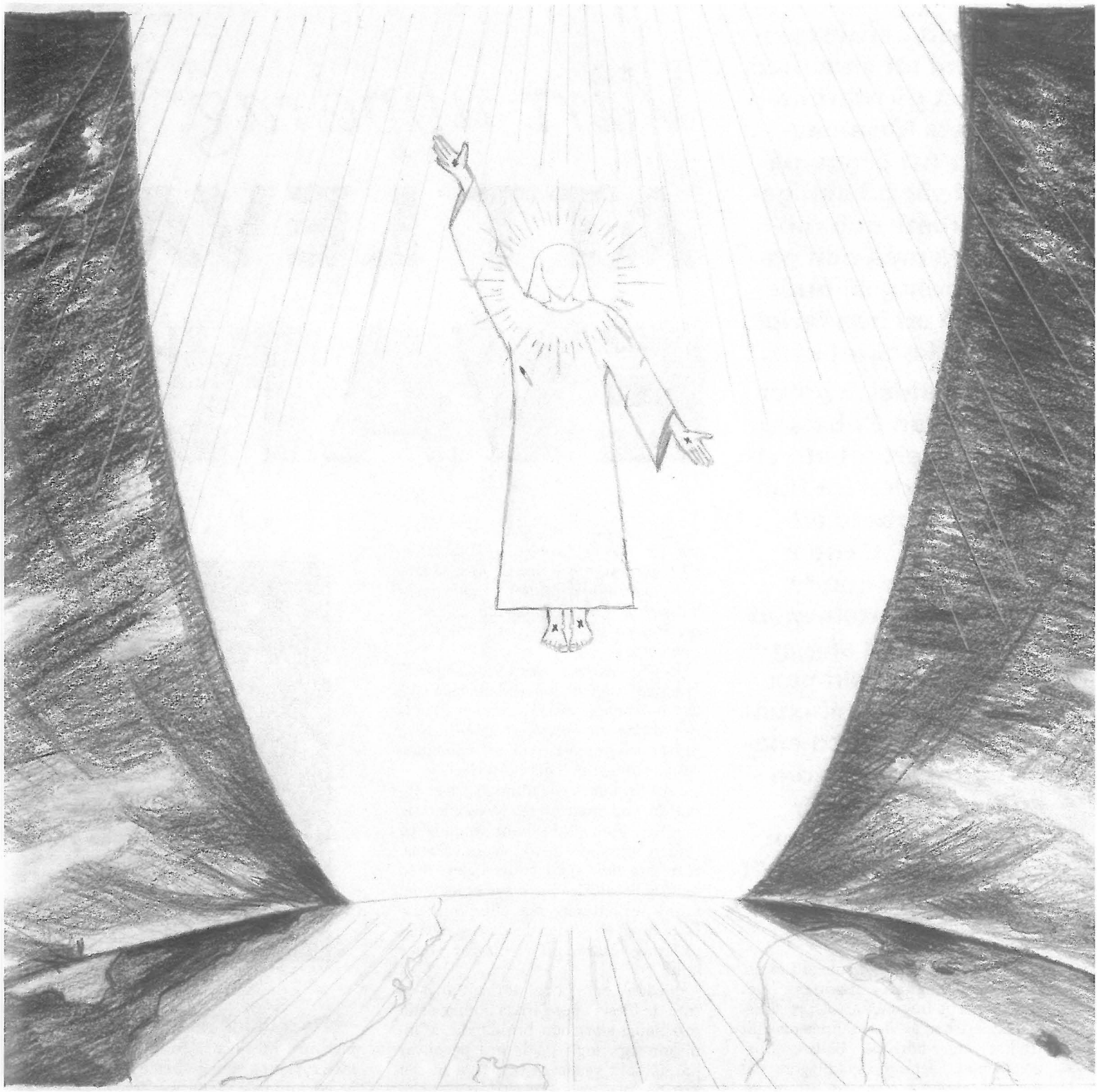
Efter Abraham, Isak och Jakob kommer de tolv stamfäderna. Folket bosatte sig sedan i Egypten, och där bodde de i hundratals år, ända tills de blev förslavade där. Då tog Gud ut en man, det var Mose. Han fick ta emot en uppenbarelse av Gud. Det är märkligt hur Gud uppenbarar sig. När Gud uppenbarade sig för Moses var det i en annan stor kultur. Det var världsriket Egypten, med allt vad det representerade i fråga om politisk och religiös makt.

MOSES – HEBRÉN SOM VAR EGYPTISK FURSTE

Mose var en egyptisk furste, en egyptisk prins, fast han var av Israels släkt. Hans föräldrar var tvungna att gömma honom när han var en liten baby, därför att då hade Farao, konungen i Egypten, fattat beslut om att alla nyfödda gossebarn av Israels släkt skulle dödas. Israels barn hade förökat sig så att egyptierna var rädda för dem. De var rädda att Israel skulle bli deras fiender och ingå någon slags pakt med deras grannfolk som var fientligt sinnade till Egypten.

Moses blev räddad genom att hans mamma trodde på Gud. Det var

Fortsättning på sidan 28



Ill. Jimmy Gustavsson: *"Den profetiska stenåldern avslutas med Jesu andra tillkommelse*

AR BRUTIT IN!

Vårt uppdrag:

ATT LEVA U

EVANG

Det är ett oerhört privilegium att vara med i arbetet på Maranatafolkets Missionscenter. Att bygga på arken i vår tid och genom arbete och mödor vara med och gestalta evangelii budskap på ett handgripligt och konkret sätt.

Som Manuel, nydöpt broder från Cuba sa: "Ni har i ert arbete visat en modell för hur man ska arbeta tillsammans". Genom språkhinder kunde han inte samtala med alla, men han såg arbetet, gemenskapen och var med i bibelundervisningen och anade något av det som kommuniteten har som mål. Att visa en framkomlig väg, att "i alla händelser frälsa några".

Från varje område och avsnitt finns intressanta ting att rapportera. Det blir en något fragmentarisk presentation av ett par av de människor som arbetar och bor på Bällsta Missionscenter. Det får åskådliggöra något av intention och mål; alltifrån barnen som ivrigt och förväntansfullt samlade bråte för att det skulle bli en våreld sista april, till torgmötessamlingar och evangelisation, hårt arbete i kök, hotell eller taxi.

"Så vitt vi hava kommit något framåt, så låt oss vandra vidare på samma väg". Under vandringen och förverkligandet av missionsbefallningen och lärjungaskapet lär vi känna oss själva, varandra, men framförallt Herren Jesus Kristus. Därför fortsätter vi och vill med liv och gärning visa på att Jesus kommer snart. Förnyelse hör ihop med offer och med Guds hjälp kan människor gå vidare, ta nya steg för att bli bättre skickade att vara lärjungar – "att göra de heliga skickliga".

–Kristendomen var ett örnevangelium, sprunget ur den högsta klippspetsen, på blanka störtflyktsvingar. Men vi tuktade dess djärva fjädrar, rätade fackmässigt ut dess rovdjursnäbb, och se – det blev en svart fågel, en pratsam och tam korp. – –

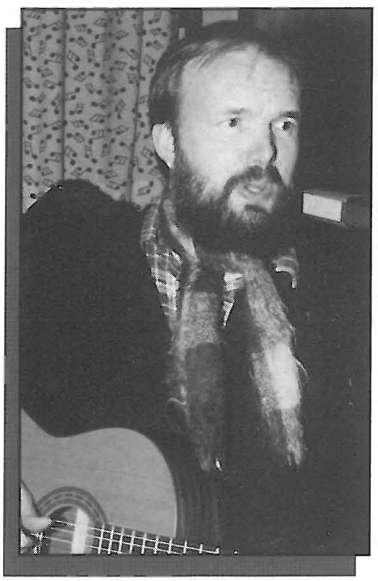
–Kristendomen var en ökenpredikan, snål och vass som den pinande africus, brännande som ökensanden. Men vi gjorde den till en trädgårdsidyll, aster, reseda och fromma rosor, ett stämningsstycke i örtagård. (Nils Bolander)

Att leva ut evangelium är något annat än vad man oftast föreställer sig vara kristenliv. Abraham väntade på staden med de fasta grundvalarna. Han såg den med trons ögon, men han gick aldrig in i systemet som fanns för att påverka eller influera. Han drog ut – och levde i självvald isolering. Maranata – du vår Herre kom!

Sedan dess och fortsättningsvis från de första apostlarnas tid har detta rop ljudit klart och brinnande. Människor som tagit Guds ord på allvar har försökt realisera och leva ut det kristna livet, inte endast i möten och kampanjer, men framförallt i vardagsliv och arbete.

Maranatafolkets missionscenter, Bromma, har många aktiviteter, många grenar, mycket arbete. Evangelisationsmotivet, missionen är det som alltid är främst och grunden till allt som görs, vare sig det gäller skola, dagis, kök, hotell, grill eller studio, Möjligheter att nå människor finns vad som än görs; att vara evangelist, missionär – VITTNE.

Arne Imsens förkunnelse och liv har givetvis format och präglat gemenskapen. Tillbaka till de första grunderna i bibeln, till ett liv i enkelhet, trovärdighet, arbete och gemenskap.



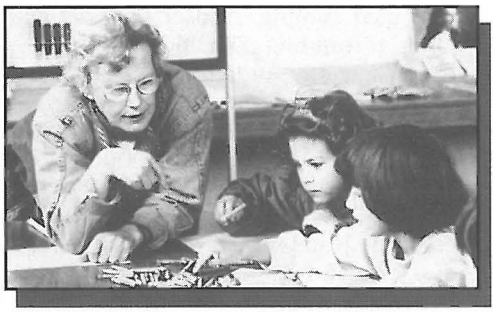
Hans Lindelöw, befinner sig just nu i Moskva. Han är där för att läsa ryska på universitetet och målet är att kunna göra en missionsinsats i öst. Innan han reste var han ofta jour, innebärande övervakning av hotellreceptionen, men hann också vara behjälplig i grillen under natt–timmarna. Då var det just hans kunskap i ryska som gjorde att han fick kontakt med några ungdomar. De samtalade om situationen i öst, jämförde sina upplevelser etc. Utan att ungdomarna hann gardera sig var samtalet inne på andliga ting. Det blev frälsningsförkunnelse mitt i diskussionerna om politik, kyrka, maffia etc. Ungdomarna lyssnade spänt till vittnesbördet, särskilt som de i övriga frågor i stort sett hade samma inställning som Hans förespråkade. Så Jesus Kristus var måhända lösningen och hjälpen – också för dem personligen!



Ett reportage av

ULLA NÄSHOLM

T ELIUM



Stina Fridolfsson, välkänd för tidningens läsare återfinns också ofta i grillen och hinner alltid ge en brinnande appell till många kunder. Som den aktiva lärjunge hon är blir det många tillfällen i skiftande arbetsuppgifter.

Under arbetet i hotellreceptionen får hon kontakt med de många skolungdomar som ringer och bokar tid för att samtala om Maranata. Det handlar om grupparbeten som skall redovisas i skolans religionsundervisning. Stina säger:

–Det är en förmån att möta unga människor. Först undrar de ju om vad Maranata betyder. Det är ju inget mantra eller något sådant får man förklara. Många som kommer är verkliga hedningar, de vet lite eller ingenting om Jesus eller bibeln. Att de valt Maranata som grupparbete är ofta för att de uppfattar Maranata som en extrem rörelse.

–Det som var negativt för ungdomarnas föräldrar är spännande för de unga. Ofta är de nog barnbarn till de som förföljde Maranata under den första tiden, tror jag.

–Att Maranata inte för någon partipolitisk kamp är förvånande för många. Vad gör vi istället? Då kan vi visa på hur vi arbetar tillsammans. Vi sitter inte på ett berg och tittar i skyn. Det är krass försörjning, men inte efter samhällets normer.

–Då kanske man kommer in på frågan om fackföreningen och hur vi ställer oss där. Det är ju lite olika hur mycket man vill sätta sig in i frågorna eller vad som intresserar eleverna. Men frälsningsfrågan är en angelägen fråga. Hur blir man frälst och vad innebär det, sådana frågor får man alltid. Det är inspirerande att få vittna för unga människor på det här sättet.



Folke Jacobsson, vice föreståndare och byggnadsansvarig på Bällsta, där han varit i sju år. Han säger:

–Vi gör iordning hotellrummen, utvidgar så att hotellet kan ta emot fler gäster. Det är det viktigaste arbetet här. Så anser jag i alla fall, tillägger han för säkerhets skull.

Folke är en praktisk förkunnare som också i vardagen får tillfälle att vittna. Torg– och gatumöten är det han satsar på när det gäller utåtriktad verksamhet. Röstresurser och inspiration gör att han hörs vida omkring, också utan högtalare.

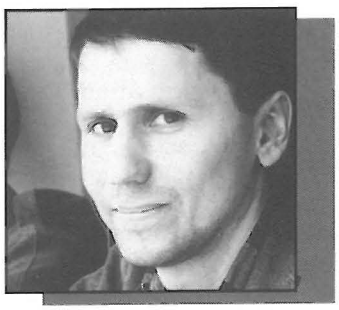


Agneta Orellana, ansvarig för radio Maranata och Bällsta Taxi:

–Det blir många dyrbara evangelisationstillfällen när man är ute och kör. Ofta känner jag ett starkt behov att lägga fram för församlingen (och nu MRs läsare) många av de människor jag möter. Man ser så mycket nöd och får ta del av många problem och svårigheter – man behöver verkligen hjälp i bönen.

–Jag tänkte på ett bibelord om att vi sår, men det är Gud som ger växten. De första kristna sådde hela tiden, även om de inte alltid kunde se resultat. Det är något vi får lära oss.

–Genom att jag också arbetar som guide, träffar jag många utlänningar och får vittna för dem. Det är spännande att vara med i arbetet på det här sättet.



Jimmy Gustavson, studerande och lärare i Pilgrimsskolan. Han blev frälst genom radio Maranata.

–Första gången jag lyssnade till radio Maranata var för ungefär tio år sedan. Jag ville bilda mig en egen uppfattning om Maranata och vad de stod för. Midnattsropet läste jag på biblioteket, tidningen fanns ofta i tidskriftshyllan. Jag var inte frälst, men hade ändå en slags tro och gick i kyrkan ibland. 91 blev Jimmy frälst. Det skedde hemma, han tog till sig det han hört och upplevde frälsning och befrielse. Sedan kom han till församlingen där han lät döpa sig och är nu aktivt med i arbetet. Han säger bl a:

–Det första jag tänkte på när jag började söka Gud var den allvarliga situation vi lever i. Och när jag tänker på kyrkan och frikyrkan är det mycket som inte är vad det ser ut att vara. Man förkunnar en annan Kristus – jag känner inte igen honom.

–Visst är det kristna livet en kamp utan like. Man måste vara redo för uppbrott och hålla sig till Kristus och vara nära honom. Det andliga livet är

fortsättning på sidan 30



Predikan av Gunno Andersson

Guds ord ska vara vår auktoritet. Men det är inte alltid så lätt att böja sig under den och följa Ordet, kanske beroende på att vi blivit vaccinerade av villfarelsen. Guds ord måste få bryta ner tankebyggnader och påfund så att våra hjärtan och sinnen kan öppna sig för de andliga verkligheterna.

Kunskap är makt, och kunskap i Guds ord är en förutsättning för att kunna hålla stånd mot de onda ting, som uppenbarar sig i tiden.

Jesus k

Frälsningshistorien lär oss, att Gud redan från begynnelsen haft intresse av att rädda och frälsa människan. Redan innan världens grund var lagd, står det skrivet, hade han utvalt Jesus Kristus som offerlamm. Fallet, som äger rum i begynnelsens morgon orsakade inte panik hos Gud, han behövde inte ta till någon reservutgång eller någon hastigt påkommen lösning, det var redan förutsett vad som skulle ske. Gud hade skapat förutsättningarna för att människan skulle räddas.

Det är det som är frälsningshistoria och vi kan följa den i många hundratals år. Till en början arbetar Gud med hela mänskligheten, men det avbryts i samband med floden som kommer och även vid förbistringen i Babel.

Så kallar Gud en man, för att genom honom skapa ett folk – ibland alla andra folk – för att så bevisa sin rättfärdighet. Nåd, barmhärtighet, kunskap och vishet, allt detta vill han bevisa för det folket.

Gud stegrar uppenbarelsen, ger dem tio Guds bud och genom dem växer lagen fram. Det tillkom många lagar under Mose tid, men budorden är kontentan av vad Gud vill. De visar hur det ska kunna fungera bland människor, i relationer till Gud och varandra.

Men t.o.m det här goda som Gud ger blir till en förbannelse. Felet är inte det som Gud gett, men kärlet är bristfälligt och det är där problemet finns.

Gud sände sin son

Då sänder Gud sin egen son. Han är ju en ännu större uppenbarelse än Mose, än lagen, men alltsammans var nödvändigt för att Gud skulle kunna frälsa. Man kan säga så här: När Gud kallar Abraham kopplar han bort den övriga världen. Han är inte ointresserad av den, men han samlar sitt intresse till just Israel. Men sedan, när Israel felar, då återknyter Gud tanken till hela mänskligheten.

Så uppenbaras det som fanns i Guds hjärta, nämligen försoningen som inkluderar alla människor, även judarna. Guds intresse är nu att alla människor ska bli frälsta. Det kunde dock inte ske på en gång, utan det måste gå en bestämd tid. "När tiden var inne, sände Gud sin son". Det var förutsättningen, tiden måste bli mogen, människorna måste mogna för det som skulle komma.

"I och med att Jesus kom, dog och uppstod från de döda, så skedde något nytt. En ny tidsålder bröt in. Då föddes församlingen"

I och med att Jesus kommer, dör och uppstår från de döda, så sker något nytt, det är en ny tidsålder som bryter in. Då föds församlingen, det är judar och hedningar som blir ett nytt folk. Detta folk har en uppgift, nämligen att förkunna evangelium. Det är annorlunda än Israel, även om det givetvis finns många beröringspunkter.

Här handlar det inte om en jordisk stat, med konung, gränser o.s.v. det är Guds församling som föds på pingstdagen, genom Anden och Ordet och det är Guds rike som skall uppenbaras i församlingen. Där finns det lagar, normer och regler. Det finns en konung, men hans rike är icke av denna världen. "Guds rike är invärtes i eder", sa Jesus. Vi bär detta rike inom oss, var vi än är, det är ju mycket mera suveränt än ett jordiskt rike, som har sina begränsningar.

Frälsning genom Jesus Kristus

Detta rike finns överallt, men samtidigt ingenstans, därför är det inte lätt att komma åt, även om det sker olika angrepp. Det är den kampen vi befinner oss i och det handlar inte om ett fysiskt krig. Det har visat sig att när förföljelserna kommer, så har riket en tendens att bli ännu starkare och mäktigare.

Anabaptismen i Europa på 1500-talet, växer fram trots ett enormt förföljande från katolska kyrkan och även från den lutherska, är ett sådant exempel. Kyrkorna, de katolska, reformerta och lutherska, fångar människorna och ger dem uppfattningen av att vara Guds barn, att vara på den säkra sidan. De är så nära sanningen, men de är inte sanningen. Jesus är vägen, sanningen och livet. Då måste man ha honom personligen, det räcker inte med sakrament och läror att åberopa. Man måste ha hans liv inneboende i sin

Vårt saliga hopps fullbordan:

)mmer igen!

egen personlighet. Gud kan göra detta, han kan föda oss på nytt, ge oss sin egen ande och göra oss till levande stenar.

De här tre grupperna: judar, hedningar och Guds församling har olika utgångspunkt och de har också olika slutmål. Alla är människor som Gud har skapat. Frågan är: vart är vi på väg? Även om människor är omedvetna, så är de ändå på väg mot ett mål någonstans.

I Matt 24 ställer lärjungarna frågan: *"Säg oss när detta skall ske, och vad som blir tecknet till din tillkommelse och tidens ände?"* Då säger Jesus: *"Sen till att ingen förvillar er".* Han betonar, se till att ni inte får kunskap som är vilseledande! *"Ty många ska komma i mitt namn och säga, jag är Messias, och förvilla många."*

–Ty människor, som falskeligen säga sig vara Messias, skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under för att om möjligt förvilla jämväl de utvalda. Jag har nu sagt eder det förut.

–Därför om man säger till eder: "Se, han är i öknen". så gån icke ditut, eller "Se, han är inne i huset", så tron det icke. (Matt 24:24–26)

Han ska komma igen

Det finns en längtan bland människorna efter någonting, efter någon. Den längtan finns hos det judiska folket, de väntar Messias. I GT ser vi hur denna längtan stegras, mängder av profetiska uttryck talar om att han ska komma. Då ska allt bli annorlunda, en ny lag ska läggas i deras bröst, den skall skrivas på kött istället för på stenar o.s.v. Det finns en förväntan, det är advent bland det judiska folket.

På Jesu tid strömmade människor ut i öknen där Johannes predikade. "Är han den som skulle komma?" Varför lät de döpa sig? Varför gjorde de bättring? För att de upplevde ett behov inom sig efter någon som skulle lösa frågorna de brottades med. Bland människor idag, bland hedningarna, finns också en förväntan. Det är advent. Man väntar på någon som kan lösa de mellanfolkliga problemen. Hur ska vi få slut på krigen, hur få tillräckligt med mat, vad ska vi göra med hela det ekonomiska systemet, det ekologiska systemet etc. Alla de frågorna möter vi i dagstidningarna dag efter dag. Det skapar en förväntan efter någon som kan ta itu med de svåra frågorna.

> *"Bland människor idag finns en förväntan. Det är advent. Man väntar på någon som kan lösa de mellanfolkliga problemen."*

Naturligtvis finns en förväntan hos Guds församling. Den har funnits från den dagen Jesus for till himlen, som vi läser i Apostlagärningarnas första kapitel: *"I galileiska män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen."* Apg 1:11)

Församlingen har från sin begynnelse haft en längtan att få återse Jesus. Paulus var så gripen av Jesus, så fascinerad av detta – han kommer!

Samtidigt möter man hos honom en nykterhet inför dessa frågor. Det var många som förlorade besinningen och började agera helt utanför Ordet. Redan i den första kristna församlingen fanns en väntan efter Jesus. Ropet om hans tillkommelse har levt kvar i församlingen under hela dess historia. I varje generation har funnits människor som väntat Jesus tillbaka. Den tråden har aldrig försvunnit trots mörker, elände och svårigheter.

Vi är en del av denna väntan, vi är inte rotlösa eller historielösa. Vi kan se tillbaka och finna en gudomlig tradition. Vår kunskap är rotad, befäst i Kristus, vi har upplevt konfirmationen i våra egna hjärtan.

Att förstå sin egen tid är det svåraste som finns. Det är lätt att vara historisk och se tillbaka, det är ju bara att läsa innantill.

Många spekulerar i framtiden och gör anspråk på att vara profeter. Om deras profetiska ord är sanna, det vet vi först när profetian har slagit in. Då kan vi säga, det var en sann profet. Men de makter och krafter som opererar i tiden, dem kan man förstå endast genom uppenbarelsens ande och ett profetiskt ljus.

Tidens tecken

Israels folk har en längtan efter Messias, världens människor har en förväntan efter någon stark person, som kan lösa problemen och församlingen väntar att Jesus skall komma tillbaka. Han är svaret på alla människors rop och vädjanden och den ångest som finns i människohavet. Trots allt är det ett litet fåtal som hyllar Jesus som Herre och konung idag. Jesus sa att vi inte skulle förvänta oss något annat.

"I världen liden I betryck." Vi är på fientligt territorium. *"Hela världen är i den ondes våld."*

Vi kan inte förvänta oss massväckelse, från den högste till den lägste, något sådant visar absolut inte Guds ord. Gud vill att alla människor ska bli frälsta men det fungerar inte på så sätt att Gud ser mellan fingrarna, utan det måste gå till på ett rätt sätt. Det finns andliga lagar, dem finner vi i bibeln.

"När världen föds på nytt..." Det ordet finns bara på ett enda ställa i NT och det är Jesus som säger det. Varje tidsepok i frälsningshistorien är en födelse med nya möjligheter. Någonting dör – något nytt kommer. Även i vår tid ligger något sådant framför. I Matt 24 säger Jesus: *"Detta är begynnelsen av födslovåndorna."* Något skall födas fram, vad är det?

Jesus är i Jerusalem, vid templet, detta fantastiska byggnadsverk, som man vid denna tidpunkt hållit på och reparerat i drygt 40 år. Ett så gott som nytt tempel har byggts på det gamla templet. Jesus är verkligen ofin! Han säger: *"Här ska inte lämnas sten på sten, allt ska bli nedbrutet."* Vi möter ingen kommentar från lärjungarna, det blir tyst. Senare, när man kommit upp på Oljeberget, kommer frågan: *"Säg oss när detta ska ske?"*

Vad hade de tänkt på under promenaden? Jag tror de var skakade i sitt inre. Jag tror t.o.m. de ville protestera mot Jesus. "Hur kan han säga något sådant om Guds tempel?" När ska detta ske? Vad blir tecknet till din tillkommelse? Vad blir tecknet till tidens ände? Det är tre frågor som Jesus besvarar.

Vilken undervisning vi har här! Fram till den 20:e versen talar Jesus om vad som ska ske just vid det tillfället när stenarna i templet skall brytas ner. D.v.s. när Titus, generalen som sedermera blev kejsare, år 70 intar Jerusalem, bränner hela staden, bryter ned templet och för den sjuarmade ljusstaken till Rom. Det går nästan 40 år från det Jesus säger det, till dess det går i verkställighet. Flera av lärjungarna, t. ex Johannes, fick vara med och se det gå i fullbordan. Tecknet på Jesu tillkommelse och tidens ände ska bli en stor vedermöda, säger Jesus.

–Men bedjen, att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten.

–Ty då skall det bliva "en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu", ej heller någonsin skall förekomma. (Matt 24:20–21)

Vi förstår att det måste bli fruktansvärt, vem vill egentligen tala om sådant? Men vi sitter inte som åskådare, utan vi är människor på denna planet som skall vara med om det här.

–Och om den tiden icke blev förkortad, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad. (vers 22)

För Israels skull ska tiden bli förkortad. Så möter vi igen denna förväntan hos Israel, de vill se Messisas, han är ju räddningen, svaret på ockupation, elände och förnedring. Se, i öknen, där har du profeten, men gå inte dit! Han är inne i huset, läraren, men tro honom inte! Det är inte därifrån svaret kommer, inte från öknen eller från huset, svaret kommer från himlen!

–Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara. (vers 27)

Men det blir en fortsättning, Människosonens tecken skall visa sig på himlen.

–Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmlen, och alla släkten på jorden skola då jämra sig. Och man skall få se "Människosonen komma på himmelens skyar" med stor makt och härlighet. (vers 30)

Han skall komma igen! Han kommer på himmelens skyar. En sky tog honom bort vid himmelsfärden, men här är det en sky som ska uppenbara Jesus. Slöjan som drogs för, öppnar sig nu, och man ser honom komma i stor makt och härlighet. En förhärligad Jesus, som ska ta i besittning det han vann på Golgata.

Alla ska se honom komma. Kan det finnas någon större triumf? Den sämste av alla, som dog på ett kors som en ogärningsman, kommer nu som konung – som herre.

–Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta, att han är nära och står för dörren. (vers 33)

Fikonträdet är en bild på nationen Israel. Vi ser tecknen, saven stiger och löven har börjat spricka ut. Vi vet: snart är han här, snart är sommaren här.

Jesus säger: *"Detta släkte skall inte förgås..."* Den generation, som ser allt detta, skall inte dö förrän det sker: Jesus kommer!

Att leva i förbidan

Men Jesus säger också att ingen vet något om tid och stund utom Fadern. Alltså måste vi sluta med spekulationer. Det är något som är viktigare än själva tidpunkten, det är förberedelsen. Att leva i väntan och ta konsekvenserna av denna väntan.

Vi vet hur människorna levde före floden, på Noas tid, det är inget anmärkningsvärt i det. Det är precis som vi gör idag. Vi äter och dricker, vi gifter oss och bygger, planterar, köper och säljer. Detta tillhör det naturliga, det vardagliga. Men det var något som saknades: "De visste av intet". Det betydde inte att de saknade kunskap, men de var förblindade, förhärdade och hade satt tro till något annat. De vågade inte satsa på arken, på de torra markerna i öknen eller i bergsbygden som Abraham gjorde.

> *"Den väntande församlingen upplever främlingskapet. Vi är gäster och pilgrimer som alltfort är på vandring och vi kan inte*

Och vem vågar satsa på en nasaré, som det påstås om att han fortfarande lever och ska komma tillbaka? Vem vågar satsa på enkla församlingar med enkla människor? Nej, vi vill lösa frågorna med kunskap och makt. Se, vilka politiska och ekonomiska system vi har! *"De visste av intet förrän floden kom".*

–Och tecken skola ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån. (Luk 21:25)

Man vet – precis som på Noas tid. Man visste – men ändå inte – förrän floden kom. Här står man rådlös, med ängslan och förskräckelse inför det man ser måste komma, man till och med ger upp andan av förskräckelse.

Vad skall vi säga åt människorna? Ska vi säga att vi tror på en ny världs-

Recension av Hans Lindelöw:

"Hunger efter mer av Jesus"

I JESU NÄRINGSRIKA NÄRVARO – skulle kunna vara en alternativ titel på den bok av David Wilkerson som egentligen har fått titeln "Hunger efter mer av Jesus", och som har givits ut undern vintern på förlaget Libris.

Denna bok innehåller en mycket träffsäker förkunnelse och rör vid något mycket väsentligt för alla kristna som söker efter ett mera helhjärtat engagemang för Herren Jesus Kristus i dessa dagar. Man kan bara ta fram der tre inledande kapitlen, och finner där angelägna och aktuella utläggningar av tre bibliska sammanhang:

Första kapitlet bygger på Johannesevangeliets ssjätte kapitel, där Jesus undervisar om sig själv som Livets Bröd. Andra kapitlet utgår från Ruts bok, och betonar troheten mot Kristus. Tredje kapitlet bygger på inledningen av första Samuelsboken i GT, och beskriver den institutionaliserade religionens förfall – domen över den avfallna kyrkan.

Sedan fortsätter Wilkersons bok i tre delar, med det ena väsentliga kapitlet efter det andra. Inte överraskande hämtar en bok med ett sådant väsentligt innehåll det mesta av sitt material i Den Heliga Skrift – i Skriftens vittnesbörd om Kristus.

En viss svaghet vidlåder enligt min uppfattning bokens sista del, när man jämför med de tidigare delarna, och när man jämför med de helt underbara kapitelrubriker som den tredje och sista delen har. Men huvudintrycket är utan tvekan att boken är väl värd att man offrar något av sin tid och sina krafter att verkligen läsa den.

---

ordning, att vi väntar på "den starke" som skall lösa alla mellanfolkliga problem? Kanske EG är svaret? Många upplever det så och man propagerar för en ny världsordning, en världsregering.

–Och då skall man få se "Människosonen komma i en sky" med stor makt och härlighet. (Luk 21:27)

Han är svaret! Juden väntar, hedningen väntar. Vad gör församlingen? Ett signum på församlingen är att man väntar Jesus tillbaka. Vi har inte någon som helst möjlighet att få sanna försörjare i tiden. *"I världen liden I betryck, men var vid gott mod, jag har övervunnit världen."*

I Romarbrevet tröstar oss Paulus. Han säger att "vi skall inte drabbas av vreden", vi är räddade undan den. Men det betyder inte att vi skall slippa problem och svårigheter, det är inte likhetstecken mellan vredesdom och vedermöda.

Vedermöda är något som gäller Israels barn, de upplever vedermöda, födslovåndorna inför det nya som skall födas fram. Hedningen upplever vredesdomen därför att han inte tagit emot Jesus Kristus. Om församlingen heter det: "Det finns en plats i öknen". På samma sätt som Jesus beskyddat sin församling genom århundraden. så kommer han att göra ända till slutet.

"Var ståndaktiga intill änden", säger Jesus. Det handlar om att vara trogen. Det blir vi genom att vi sluter oss samman. Det finns en plats i tiden, en församling, en oas där Jesus Kristus är närvarande genom sitt Ord och genom sin Ande. Jesus säger inte att vi ska undgå bli martyrer eller att vi ska slippa förföljelse. Vi tänker så, för vi är västerlänningar. Vad han säger är att vi inte ska drabbas av vredesdomen. Han har frälst oss undan den på Golgata.

–Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som är avsomnade.

–Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppst; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. (1 Tess 4:15–17)

Vi väntar på dagen då maktbudet ska ljuda – överängelns kommandorop – som väcker de döda upp från gravarna. De förvandlas, får en ny kropp, vi förvandlas och tillsammans skall vi lyftas upp i luften för att möta Jesus.

–Och eder må Herren giva en allt större och mer överflödande kärlek till varandra, ja till alla människor, en sådan kärlek, som vi hava till eder, så att edra hjärtan styrkas till att vara ostraffliga i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkomelse, när han kommer med alla sina heliga. (1 Tess 3:12–13)

Ståndaktig intill änden

När han kommer med sina heliga, förvandlas judarnas vision till uppenbarelse. De ser honom som de väntade på. Jesus från Nasaret kommer, han uppenbarar sig, visar såren i sina händer och märkena i pannan.

Då blir de, inte kristna, men de blir frälsta och de föds in i ett nytt rike.

"Från Sion skall förlossaren komma".

Världen föds på nytt, man har gått igenom smältdegeln, människan är nästan osynlig, ovanlig som guld från Ofir. Vi förstår att det är en fruktansvärd katastrof som ligger framför, men vi kan inte stirra oss blinda på den. Vi får inte börja ängslas som de människor gör, som inte har något hopp. Vi väntar honom, han som förmår bevara. Han kommer för att upprätta sitt rike!

Församlingen har i alla århundraden gått i denna förväntan. Den försoffade församlingen som fastnat i materialism och sökt skapa ett lyckorike på jorden, väntar inte honom, men den väntande församlingen upplever främlingskapet. Vi är gäster och pilgrimer som alltfort är på vandring och vi kan inte slå oss till ro.

Vi ser det som Abraham såg, den osynliga staden, och vi förstår att det finns något som verkligen kan göra oss ståndaktiga intill änden. Vi kan se på våra fäder, våra lärare, hur de slutade sin levnad, inte på stora taburetter i mäktiga ställningar. Nej, oftast fick de följa Mästaren och sluta sin levnad på samma sätt som han.

Församlingen har ett hopp. Men inte här i tiden. Svaret är: Jesus tillbaka! Då finns det inte längre något som förvillar människan i tiden, det nya riket bryter in, det är sabbat för jorden! Israel får gå in i sin missionerande uppgift, och församlingen har krönts till himmelens drottning.

Det här ordet gör oss nyktra och besinningsfulla, så att vi kan bedja, handla och arbeta. Jesus vill sätta oss i stånd att rymma hans kärlek, hans fullhet så att vi kan fungera tillsammans, för att nå människor med evangelium.

Trots mörker och svårigheter, så finns det en framkomlig väg för församlingen – endast genom Ordet och Anden. □□□

Dieter Röhl:

Att Bedja Med Kraft

Jag har tidigare skrivit något om bönens oerhörda betydelse och dess oemotståndliga kraft. Nu kommer frågan hur man ska kunna bedja med kraft.

I Apostlagärningarnas tolfte kapitel talas om bön som ledde till stora resultat, därför att man fick makt med Gud. I detta kapitels femte vers beskrivs i få ord hurudan denna bön var:

"Församlingen bad enträget till Gud för honom". Den bön som har inneboende kraft är bönen till Gud.

När vi däremot riktigt kommer inför Guds ansikte, kommer honom verkligt nära, blir helt upptagna av att från honom mottaga det vi begär, då blr det kraft i bönen. Ska vi bedja på rätt sätt, behöver dessa två ord "till Gud", sjunka djupt ned i våra hjärtan.

Längtar vi efter makt i bönen, ska vi fasta och bedja. Det betyder givetvis inte att vi ska fasta varje gång vi beder, men det finns tillfällen då svåra kriser inträffar i vårt evangeliska arbete eller i vårt eget och andras liv. Personer som verkligen tar saken på djupaste allvar av fri vilja, avstår från mat för att helt kunna gå upp i bönen.

Det ligger en sällsam kraft i sådan bön. Varje större kris i livet och verksamheten borde vi möta på detta sätt. En hemlighet till rätt bön möter oss i samma vers; Apg. 12:5. Där finner vi ordet "församlingen". Det ligger makt även i den enskildes bön, men det finns så mycket mer därav i den gemensamma bönen. Gemenskap hos Guds folk behagar Gud, och denna gemenskap söker han främja på allt sätt. Därför brukar han också besvara den gemensamma bönen med en särskild välsignelse.

"Om några kommer överens om att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader som är i himmelen." (Matt. 18:19). Denna gemenskap måste vara äkta. Det står inte att om jag eller ni beder om en viss sak, utan att man kommer överens om det man vill bedja om.

Det finns en verklig och sann övere enskommelse där den helige Ande skapat full harmoni mellan troende. När det gäller att bedja Gud om något och Anden får lägga samma nöd på hjärtana hos flera syskon som så blir ett hjärta och en själ, då blir den samf fällda bönen oemotståndlig.

HÖSTENS GREPP

Han stöter i basunen
på stadens största torg
Men folket i kommunen
har ingen syndasorg.
Han undrar var han felat
Och om han felat alls.
Han har ju stått och spelat
Och ropat för full hals:
"Guds rike är nu nära!
Vänd om och bättring gör!"
Men denna enkla lära
ej vunnit folks gehör.

När julen står för dörren,
tas jesus–krubban fram
Men Livet har man inte,
och Bibeln samlar damm
Men Jesus är ju mer än
ett fattigt litet barn
Ty endast Han kan lösa
din själ från syndens garn.

Det enkla evangeliet
predikas år från år:
Det frihet finns i Jesus
och hälsa i Hans sår.
Men få vill höra rösten
från Den som vill dem väl.
De söker fly från hösten
som är dem hack i häl.
Man flyr till substituten
till TV, rock och sprit,
Men män'skans bästa vän här
är Vännen röd och vit.

Har ni blivit maskiner?
Kan ni höra min röst?
Det är vår, solen skiner
Ändå känns det som höst.
Detta glasklara budskap
om en djupare frid
gäller alla på jorden
Gäller även vår tid.
Nutidsmänniskan törstar
men slår dövörat till
Jesus ropar till alla:
"Kom och drick, den som vill!"

Larz Gustafsson

Susanne Eliasson:

Guds Dårskap



En tid har jag tänkt mycket på Paulus som person; hans sätt att predika och frambära budskapet om Jesus Kristus. Tänk när han beskriver sig själv som "ett ofullgånget foster", ja, mindre än ett barn, inte ens färdigutvecklad! Han som hade gått igenom så mycket lidande, borde inte han ha förstått hur mycket han kunde uträtta åt Gud? Nej du, han såg sig som den ringaste. Han hade tillbringat så mycket tid med Jesus, att för honom var döden en vinning.

Till korinterna skriver han om Guds dårskap och människans vishet. Vill du få tag i Guds vishet? Ja, då måste du först få tag i hans dårskap. Guds dårskap blir i människors ögon så löjlig, fånig, ja rent utav barnslig.

Se till att du får vetskap om Guds dårskap, och du ska få uppleva hans härlighet!

I David Wilkersons bok "Hunger efter mer av Jesus", börjar han med att beskriva hur gripen han är över att i sin ägo ha ett bokverk i 12 volymer som beskriver Guds härlighet. Har du upplevt Guds härlighet, så du kan beskriva den med två ord? Om inte, börja med att säga "Tack Jesus!"

Som slutord vill jag säga: *Sök Guds rike först!"* Amen.

Larz Gustafsson:

Till Satans Synagoga: "ALDRIG GEMENSKAP"



Ockulta "Andlig Gemenskap" inbjuder till möte. Det handlar enligt affischerna om att "höja medvetandenivån".

Det enda medvetande den oomvände behöver är syndamedvetande. Själv är jag glad att Gud gjorde mig medveten om min synd! Det ledde till att jag fick frid med Honom. Jesus sade, att SANNINGEN gör oss fria. Han sade också: "Jag ÄR sanningen..."

Enligt "Andlig Gemenskap" är människan inte en syndare, utan "god innerst inne".

Ändå kallade Jesus till och med sin tids självgoda religiösa besserwissrar för huggormsyngel!

Alla läkare vill ställa en korrekt diagnos för att hjälpa patienterna.

Man ljuger inte i "kärlekens"namn och säger att det inte finns någon tumör, när röntgenfotot tydligt visar en.

Jesus sade, att den Helige Andes uppgift är att överbevisa individen om synd, rättfärdighet och dom. Han vill också visa oss, att Jesus tagit på sig straffet för våra synder, och att den som tror på och bekänner detta, blir frälst. Den lögnaktiga diagnos New Age–tänkare och andra ockultister ställer, skapar ett fruktansvärt självbedrägeri, som kulminerar i evig förtappelse!

Enligt Jesus är det de som gråter och sörjer över sin synd, de som är fattiga i anden och de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, som räknas som saliga. Det är Guds rättfärdighet som åsyftas. Bibeln säger, att vår egen är som en fläckad klädnad.

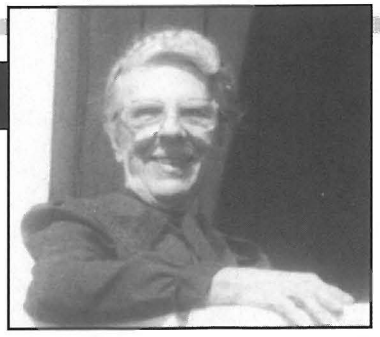
Spiritualistiska seanser, UFO:s eller positivt tänkande kan inte ge sos frid med Gud, men JESU BLOD renar från ALL orättfärdighet!

Då finns det med andra ord hopp även för oss svaga, ofullkomliga, som inte platsar i den falske messiasgestalten anti–Krists superhjältesamhälle, som "Andlig Gemenskap" är med och banar vägen för.

(Läs 3 Mos. 19:26, 3 Mos. 20:6, 3 Mos. 20:27, 5 Mos. 18:10–12, Apg. 19:18–19!)

Ingegerd Gillenmo:

NY START



Detta är skrivet för förtvivlade, men ärliga själar. Sådana som inte ser något hopp i sin situation. Du var en gång med i Guds församling. du ville leva för Gud. Du kämpade och bad. Du kände dina fel och brister och försökte om igen i egen kraft.

Du hade ingen som förstod dig. förstod att du var beroende av någon som var starkare än du. Du bad om hjälp, men fick ingen. Och svårigheterna bar du själv. Till sist föll du, gav upp kampen, du orkade inte längre. Du undrade vad Gud menade. Han visste ju allt.

Ja min vän, Han känner oss alla och endast Hqan har sett allt och vet vad du gått igenom i din förtvivlan och ånger över synden. Men vet du vad jag tror? Jo, att du var tvungen att göra en riktig kullerbytta för att Gud skulle kunna lära dig att stå på egna ben.

Det är ju dit du håller på att komma. Nu är du ensam, du har ingen, fortfarande ingen som känner dig. De är alla borta, utom EN. Hör här, du som säger att din synd är så stor, så ryslig att det inte finns något hopp för dig: Jakob var en gång en bedragare, Jona upprorisk, David äktenskapsbrytare och mördare, Petrus var svag, Matteus var oärlig i affärer, Saulus av Tarsus var de hjälplösas förföljare. Men dessa fick med guds hjälp en ny start.

På samma sätt kan Han ge alla en ny start i livet. Då har det ingen betydelse om andra människor inte har något förtroende för en längre. Ty i HONOM har vi förlossning genom Hans blod, förlåtelse för våra synder, efter Hans nåds rikedom.

Tag emot detta! Böj dig just nu och tag emot Guds nåd till frälsning! Du har i din nattsvarta förtvivlan så många gånger bett om förlåtelse. Tag nu emot den – såsom en gåva, och den är din! Lämna sedan allt i Hans händer. Han kommeratt öppna vägen för dig, hur mörkt det än ser ut idag. Gud välsigne dig!



GÖR DIG EN ARK

Vi ser idag hur både mänskliga och ondskefulla tankar och idéer infiltreras i Guds tanke. Hans plan med församlingen som en frälsningsark blir förfelad. Freden, miljön och politiken, dessa för tiden och jorden så stora frågor blir församlingens frågor.

Men församlingen måste här och nu äga himmelskt medborgarskap. Band som binder och fängslar måste kapas medan tid är. Då Jesus kommer, ska Guds församling lyftas honom till mötes på skyn!

TEXT: KARIN WIDÉN

Gör dig en ark! Ja, det var uppdraget Noa fick. Noa, som vandrade i umgängelse med Gud nåddes i sin tid av detta för vår tid lika uppfordrande budskap: Gör dig nu en ark. Helt säkert fanns en ganska stor nyfikenhet hos människorna som såg honom börja sitt företag. Då brädhögarna och verktygen började samlas ihop inför detta enorma bygge fick han säkert många goda råd och snillrika ideér om hur detta rika material kunde användas.

–Hörru Noa, med allt detta material kan du bygga ett tempel, en samlingsplats för ortens folk. Ja, ett folkets hus. Vi ställer upp Noa, ger dig det stöd du behöver. Här behövs en gemenskapspunkt för tillbedjan, kulturella satsningar och ungdomarna. Ja, du vet ju vilka behov som finns. Vi kan ge det namn efter dig, Noas hus.

Noa skakade på huvudet och arbetade vidare. Han lät sig inte ens inledas i diskussioner eller samtal. För hans del var allt klart. Gud ville ha en ark tillverkad, inget annat. Han gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom.

Visst var det långt till vatten och visst verkade uppgiften både omöjlig och oförnuftig men tron på Guds eget ord övervann. Tiden gick. Hammarslagen var ena dagen trosfriska och taktfasta för att en annan dag vara knappt hörbara och på gränsen till att uppgivas. 120 år tog det men tron övervann.

Ju mer bygget började likna en ark ju starkare blev naturligtvis hånet, förlöjligandet från de tidigare så vänskapliga och beredvilliga. En jättebåt! Vilket vansinne! Ja, vi känner till denna historiska händelse, hur denna ark till sist fick bli en räddningsark då floden dränkte allt annat. Då vattenmassorna steg fanns ingenting, absolut ingenting som höll den fast vid jorden. Allt annat bundet till jorden mötte en säker och bitter död. Samma uppdrag möter oss idag.

Gör dig nu en ark, använd materialet till det vartill det är ämnet. Församlingen, Kristi kropp, lemmarna, det material som ska användas vid arkbygget. Om uppdraget förfelas, vilket är en stor frestelse, finns inte de kvaliteér som är nödvändiga den dag då maktbudet ljuder; Brudgummen kommer! Det som hör jorden till, som har sitt fäste här i tiden besitter då inte den kraft som är nödvändig för uppryckelsen.

Vi ser idag hur både mänskliga och ondskefulla tankar och ideér infiltreras i Guds tanke och helt förfelar hans plan med församlingen som en frälsningsark. Man arbetar hårt och hängivet för att bli accepterad och godkänd i vidare kretsar. Man tänjer på och förvränger evangelii sanningar för att massorna ska fångas upp. Freden, miljön, politiken, dessa för tiden och jorden så stora frågor blir församlingens frågor. Barn och ungdomar engageras i hobby, föreningsverksamhet med musik, sport, ja, allt.

Uppfinningsrikedomen är stor då det gäller att aktivera. Man bygger och bygger för tiden och jorden. De himmelska kvaliteérna devalveras och förlorar sin attraktion. Nya grepp och metoder måste till. Ett nytt sätt att tala som "går hem" i vår tid. Nu handlar det ofta om att "acceptera" Jesus. Syndamedvetande, bekännelse, nåd och förlåtelse, dessa avgörande sanningar förlorar i värde och själens frälsning uteblir. Man antar en ny livsstil, nytt språk, får nytt umgänge och tiden fylls av allsköns aktiviteter.

Då Noa steg i land efter den våldsamma färden kunde han bara konstatera; Arken höll! Den bar genom alla farorna och gav det skydd som de ombordvarande behövde. Nog hade det varit slitsamt och hur många gånger hade han inte vänt sig i bön till sin Gud och uppdragsgivare. Noa gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom. Då tog Gud ansvar för konsekvenserna.

Det handlar om att redan här och nu tillhöra det himmelska, äga medborgarskap därovan och i allt söka Guds rike och hans vilja först. Band som binder och fängslar måste kapas medan tid är.

Så händer det då, nådatiden avslutas med denna enorma och fantastiska händelse; Jesus kommer! Guds församling lyfts honom till mötes på skyn. Bruden kan, som Noa kunde, konstatera att frälsningen bar ända hem, den frälsning som i alla stycken var grundad på Guds Ord. Den frälsta skaran är då hemma.

KRISTEN ELLER FÖDD PÅ NYTT -eller bådadera?

AV GÖSTA KARLSSON

Käre läsare, du kanske tycker att rubriken är chockerande? Vad som verkligen borde chockera oss alla är ju det faktum att den har verklighetsförankring. Saken är ju nu olyckligtvis den, att man fört ner kristendomen till det plan, att den fått bli en religion bland andra religioner. Man har gjort dogm och lära av det som skulle vara liv och övernog. Låt det vara sagt: sann och äkta kristendom är ingen religion!!!

Nu kanske du tycker, att följande är en paradox, men så är inte fallet. När individer, folk och länder antager den kristna läran och dess etik – ja, då har man fått en religion. Till ovanstående påstående att kristendomen inte är någon religion kan man tillägga, att det finns en religion som kallas kristendom...

Det är ju när ett helt folk antager ett kristet synsätt som man får epitetet "kristet land", men detta har naturligtvis ingenting att göra med det som evangeliet talar om, nämligen individens pånyttfödelse. Hur har inte det kristna namnet missbrukats genom seklerna?

Vad har inte kristendomen fått skulden för i det förflutna? Hur fel blir det inte då man talar om "kristna" falangister och låter deras handlande vara signifikativt för ... just kristna människor. Under Hitlertiden talade man om det "kristna Tyskland". Prata om att göra svart till vitt! Undra på att judafolket som helhet ryser inför ordet kristen! F.ö. så har ju judafolket och de frälsta människorna haft samma fiender genom seklerna. Historien lär, att det är samma folk som stått för pogromerna mot judarna som för förföljelserna mot de kristna, nämligen just de namnkristna. Grupperingar med kristet förtecken – hela folk som betecknas kristna, just dessa har förföljt Guds folk. Till exemplet Tyskland kan läggas 1800-talets Sverige med dess konventikelplakat.

Nu kommer frågan av sig själv: Var går gränsen mellan namnkristen och verklig kristen? Går den mellan samfund? Svaret måste bli att den går genom individens eget hjärta! Det finns nämligen ett absolut kriterium på barnaskap hos Gud och det är omvändelse – pånyttfödelse.

Jesus säger själv: "Om en människa inte bliver född på nytt, så kan hon inte få se Guds rike". Det är här, som olika gemenskaper med kristet förtecken missar själva fundamentet för allt kristenliv. Om man i sin av kristen tanke influerade lära utesluter själva hörnstenen i densamma – pånyttfödelse – hur skall man då kunna gå vidare i kristen utveckling.

Är det egentligen då så underligt, att man står helt oförstående inför yttringar som hör intimt samman med livet i Kristus? Eller för att gå ett steg längre – att man är fiende till den kristendomsform som Nya Testamentet anvisar och som frälsta människor lever ut? F.ö. så har levande och aktiv kristendom i alla tider stött på motstånd. Inte minst från religionens företrädare. Mästaren själv erfor detta mer än någon.

I missionsbefallningen heter det: "... lärande dem att hålla allt som jag har befallt." Det är här som många börjar. Man skall lägga av det och det .. bli bättre osv. Man skall fostra människor till ett kristet mönster, och visst kan man få fram moraliskt upphöjda personligheter på det sättet.

Mästaren säger dock första av allt i sin befallning till lärjungarna: "... gör alla folk till mina lärjungar". Först lärjunge, dvs född på nytt, sedan undervisning och fostran. Man kan ju inte fostra en som inte är född. Lyckliga de föräldrar vars fostran för barnen fram till en frälsningsupplevelse.

Så till sist; ingen skall undra på om opånyttfödda människor, som säkerligen finns i de flesta kristna sammanslutningar, inte förstår ett verkligt kristenlivs yttringar. Det kan nämligen vara skillnad på att kallas kristen och att vara född på nytt. Men pris ske Gud, det går an att få uppleva bådadera.

Forts fr. sid 9

KRISTENDOM OCH POLITIK

Den kraftlösa kyrkan sålde sin frihet från världen för en grynvälling den gång den stod i vägen för dess begär och maktlystnad – och den konstantinska fångenskapen – bindningen till "the establishment" är definitivt inte över.

Kraftlös var den politiserade kristendomen under antiken.

Kraftlös var den under medeltiden.

Kraftlös var den under renässansen och upplysningstiden.

Kraftlös var den under första hälften av vårt århundrade – och kraftlös är den idag!

Skriften låter sig inte tolkas under politiska kategorier – och politiskt sett är den varken radikal eller konservativ.

Kristendom och politik representerar två olika och oförenliga värden – och två olika mål.

En politik – och ett partipolitiskt program, kan därför aldrig med rätta kallas "kristligt".

Att använda kristendomen som bete i det allmänna politiska fisket – eller som ett heligt trumfkort i rockärmen – är en cynisk förvrängning av Guds ord.

Alla försök att reformera eller förbättra världen, är en meningslös vandring från Atlantis till Utopia.

DENNA VÄRLD FÖRGÅR

"Världen förgår" är Skriftens vittnesbörd – med eller utan kristenhetens höger– eller vänstervridna försök till frälsning eller räddning går den undergången till mötes – "men den som gör Guds vilja förbliver evinnerligen".

Det är något i det hebreiska tänkandet som både tilltalar och stöter bort den moderna människan. Man vill själv gärna vara bland de utvalda, heliga och lyckliga, men man vill inte utväljas av någon. Man vill vara sin egen lyckas smed, samtidigt som man inser att detta inte är möjligt, därför att människan inte är sin egen substans; d.v.s. hon är dödlig och underlagd förgängelsen.

Han som förkunnade att människan intet kunde göra Honom förutan – Han har själv anvisat vägen: Du måste födas på nytt.

Att kräva kristendomens moral av en opånyttfödd värld är omoraliskt – och i förlängingen ett förringande av Jesu försoningsverk.

SÖKA ATT VINNA MÄNNISKOR

Hur är det då med abortfrågan, frågan om eutanasi eller andra mellanmänskliga och medmänskliga spörsmål?

Är den kristna etiken endast och allena en individualetik?

Att människan är skapad till Guds avbild – och därför har ett oändligt värde, är inget specifikt "kristet" – d.v.s. det gäller inte bara troende, men alla människor – oavsett kön, färg eller livsåskådning. Livets okränkbarhet är alltså allmängiltigt.

Som kristna – som församling, kan vi inte vara stillatigande och samtyckande nickedockor, men har rätt och plikt att tala. Vår samfundskritik, vår kamp för livets värden och vår auktoritet, bygger dock icke på valsedlarna eller på politiska mandat. Vi är fria i förhållande till opinion och stickprovsundersökningar.

Med uppenbarelsens klarhet talar församlingen om Gud – så att världens gudlöshet blir avslöjad. Med profetisk klarsyn ska världen demaskeras – för att individen därigenom ska bli frälst.

Civil olydnad i form av vapenvägran och att ta barnen ur de allmänna skolorna för att själva i församlingen ta hand om undervisningen, och att fortsatt hävda agans plats i fostrargärningen, etc. – detta kommer i samhällets ögon att vara politiska handlingar. Vår motivation är dock inte politisk: den är kristen och frälsningsbetingad. Guds ord är församlingens imperativ.

Vi är kallade till att synliggöra Guds rike på jorden. Kallade till att vara "en stad på ett berg". Kallade till att vara "ett skinande ljus" – för att de, världens barn, "ska se ...och prisa vår Fader i himmelen".

"...Nej, vi hava frånsagt oss allt skamligt hemlighetsväsende och gå icke illfundigt till väga, ej heller förfalska vi Guds ord, utan framlägga öppet sanningen och anbefalla oss så inför Gud hos var människas samvete. Och om vårt evangelium nu verkligen är bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset hos dem som gå förlorade. – Då vi alltså veta, vad det är att frukta Herren, söka vi att "vinna människor..."

(2 Kor. 4:2–3 och 5:11) □□□



Ulf Ekman, Livets Ord i Uppsala, förmedlar sitt politiska budskap bl. a. via kassetter

POLITIK TILL HÖGER

I USA är fundamentalistiska framgångsteologier starka stöttepelare till konservativa republikanska polittiker. Också på Livets Ord förkunnas ett budskap som ligger klart till höger i det politiska landskapet. Här följer några citat från förkunnelsen i Livets Ord:

"Och så har vi i USA många, många soldater som är fyllda av Anden. Och när de går ut för att möta fienden, så följer det mängder av änglar med dem. Den Helige Ande och jag säger: Allt kommer att gå dåligt för fienden. Om de exempelvis skjuter en atomraket mot oss, kommer den bara att vända i luften och flyga tillbaka dit den kommer ifrån!"

Jim Kaseman på kassett från Livets Ord 1984

"Vi kräver ett andligt regeringsskifte i anden för att sedan få ett politiskt regeringsskifte. Och vad vi behöver i detta land, är ett politiskt regeringsskifte. Vad vi behöver är en ny regering! Vi behöver en ny regering! Vi behöver en ny regering! Vi behöver en ny regering! Det är precis vad vi behöver."

Ulf Ekman på troskonferensen på Livets Ord i augusti 1985.

"Vi vann andra världsskriget för det var soldaternas krig. Då kom soldaterna hem i triumf. Men så kom Vietnam. Det var inte soldaternas krig, utan politikernas krig. De ville kompromissa rakt igenom. Vi sände våra soldater till Vietnam, men lät dem inte vinna. De kom hem förstörda efter det att vi undertecknat vapenvilan. Vi tog dem hem i vanära.

Därför: Det blir ingen fred genom kompromisser. Vi får bara fred genom seger!"

Ed Cole på mansseminarium på Livets Ord i april 1990.

"Det finns en del andra frågor jag vill ta upp, men jag tror ändå vi fortsätter, för jag känner att Herren säger: "Dräp den pacifistiska anden!"

Ulf Ekman på månadens kassett från Livets Ord i juni 1985.

LEDAREN

fortsättning från sidan 5

kraft och demonstrerar hur det omöjl liga blir möjligt. Dessa förlorares vem mod är djupt och allvarligt, men deras glädje är outsäglig.

Maranatafolket förvaltar och förm medlar ett mångfasetterat och Krist tuscentrerat frälsnings– och helgelseb budskap för att göra de heliga skicklig ga att utföra Kristi tjänarevärv; att uppbygga hans kropp. Ingen av de urs sprungliga bibeltexterna har i vår tid lämnats oantastad, varför äldre och nyare vrångbilder och villfarelser rens sat bort anstöten och konstruerat en allmänneligg kyrka med teologiska sys stem och former med många hednisk ka styggelser framdrivna av otäcka andemakter.

Det är annars helt omöjligt att förk klara sakramenalism, klerikalism, exo orsism på astronomiskt avstånd från apostoliskt gudstjänst– och församl lingsliv. Kyrkans myter är just inget annat än myter, men absolut nödvänd diga för att med mysticism, besvärjels ser och magi, med statligt stöd, trollb binda massorna i sina armar för att kunna fortsätta sin skamritt på vildd djuret; ett bländande sken av gudsf fruktan, men en dundrande förnekels se av dess kraft.

Det är årtusenden som skiljer oss från den urkristna församlingen. Så mycket har hunnit förändras på så många områden. Men för det vakna och medvetna maranatafolket tycks det som om tiden stått stilla: allt går i repris. Det är egentligen inget nytt und der solen. Utanför Kristus regerar fortfarande, med förtätad auktoritet, denna världens furste, och tillbeds oblygt och hängivet såsom denna tidså ålders gud, och ändock är inte denna ondska utanför värst och lika farlig för den enskilde och lilla människan som dess lokala varianter och utspel.

I sina prestigeladdade ans strängningar att konstruera en trovärdig ideologi för Jes sus–centrerad politisk aktiv vism, förbises vanligen enkla och elementära fakta. Med felaktiga premisser knådar man ihop en felaktig materia med felaktiga sluts satser. Det finns både raklinjighet, log gik och konsekvens i de förklaringsm modeller som presenteras. Men felet blir inte mindre av det goda uppsåtet, den intellektuella hederligheten och den goda viljan.

Om man går ut ifrån skapelseberätt telsen för att ge tyngd och motiv åt sin na argument för idén att den kristna församlingens uppgift är att förvalta och vårda jord och värld, kan resultat tet inte bli annat än fromma önskn ningar och meningslösa fantasifoster. En religiös variant på det mångtydiga och tidlösa temat "Kejsarens nya kläd der".

Vad vet vi egentligen om den värld som vi bebor? Om vi öser ur samma kunskapskälla som maranatapredik kanten Noa, då borde vi veta åtminst tone lika mycket som han visste om den värld i vilken han levde och verk kade. Han var på en och samma gång en tröst för och en dom över den stryktåliga och blaserade civilisation som kunde uppvisa storslagna bedrift ter inom vitt skilda områden.

Vi har inga opinionsund ersökningar som visar hur samtiden pendlade för eller mot honom personligen och hans livsverk. Kan man tänk ka sig Noa engagerad för att övervinn na procentspärrar och tillskansa sig olika former av subventioner för att fullborda sitt enastående uppdrag? Det var ingen större eller mindre folko opinion som hade givit honom ett pol litiskt mandat för att förverkliga prog grammet.

Samhällsdebatten var säkerligen då som nu livlig, och den övergripande målsättningen hos alla etablerade åsiktsriktningar i det pluralistiska samhället att skapa goda, trygga och jämlika samhällsstrukturer, men Noas röst hördes inte i den debatten! Att så inte var fallet, har troligen sin förklar ring i den första psalmen i Psaltarens första bok:

"Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespott tare sitta, utan har sin lust i HERRENS lag och tänker på hans lag både dag och natt. Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid och vars löv icke vissna; och allt vad han gör, det lyckas väl.

Icke så de ogudaktiga, utan de äro sås som agnar, som vinden bortför. Därför skola de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i de rättfärdigas förs samlingar. Ty HERREN känner de rättf färdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås."

Denna analys av Noa och hans samtid, ingår i den bok som just nu håller på att färdigsskrivas.

Bokens titel är *"Maranata – du vår Herre kom"*, med kapitelrubrikerna:
Maranata-väckelsen,
Maranata-vittnet,
Maranata-folket,
Maranata -sången,
Maranata-gemenskapen
Maranata-budskapet.

DET FINNS...

fortsättning från sidan 11

heter det: "Men Jesus sade: 'Låt henne vara; må hon fullgöra detta för min begravningsdag. De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid.'" De ord som Judas säger från vers 5, ger anledning till eftertanke: "Varför sålde man icke hellre denna smörjelse för trehundra silverpenningar och gav dessa åt de fattiga?"

Här var det frågan om att förhindra Masria att ge vad hon ägde i tro för att i ett fgörment välgörenhetssyfte omfördela resurserna under ordnade former. Det egentliga syftet var ju att lägga beslag på denna kärleksgåva. Det finns en andemakt som under förbehåll att vara de fattiga, sjuka och svagas vän vill förhindra trons verkan, ja, själva tron, och som vill tillintetgöra grunden som tron står på.

Även vår tid har samma fräcka, subversiva ande som talar samma språk, där man ropar efter gärtningar. Ett skrämmande exempel på detta är ju påvens 'inentioner' fför september månad 1993 då han gick ut och talade om "socialt ansvar och mission i Afrika." Ma kan verkligen undra om det finns några grupper, om vi nu skall tala om 'grupper', som blivit föremål för så mycket skrymteri, ondska och falsket som just de fattiga, dfe sjuka, de svaga.Det är viktigt för oss att vi ger akt på de bibelställen vi nu har läst, och beder om nåd, vägledning, barmhärtighet och smörjelse. Därför att här möter vi två saker som vi kommer att konfronteras med.

Dels en religiös värld som ropar efter gärningar under kulturella och etablerade former. Dels vår egen tendens att ge människor så väldsigt mycket som egentligen inte passar in i bilden, underhållning eller drama. Jesus sa ju: "Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt..." (Luk 10:41)

I detta ord möter vi en oerhörd hemlighet, enkelhet och rakhert som är befriande och frälsande. Halleluja! Jesus Kristus är den som frälsar, han är inte i första hand intresserad av vare sig vår hjärnkapacitet eller vältalighet, utan vår lydnad.

Våra ögon, fötter och händer kan förleda oss säger Skriften. Skriften säger oss också att om dessa våra kroppsdelar förleder oss, så skall vi stympa dem. Vi ser ofta att evangelium blir stympat istället för vår förledande köttslighet.

Den Helige Ande undervisar oss genom dessa bibelställen om faran att i fåfänglighet göra för mycket. Men det framgår också att det finns en lön att få. Men människornas applåder och bifall är inte mycket att söka. Det finns ett beröm som är värt att söka. Låt oss söka det! Vi kan närma ossdetta genom att ge av vad vi har!

STENÅLDERN ...

Fortsättning från sidan 15

märkligt hur hon handlade i tro, därför att det var ju inget i hennes handlande som kunde erkännas, om vi ser på det hela ur mänsklig synpunkt. Hon handlade dåraktigt när hon tog det lilla gossebarnet och placerade honom i en vasskista och skickade ut honom i Nilfloden. Hon hade gömt honom i sitt hem under tre månader, men sedan gick det inte längre. Hon var tvungen att sätta ut honom i vattnet.

Det ledde till att självaste Faraos dotter tog sig han det här lilla judiska gossebarnet och uppfostrade honom som sin son. Han blev uppfostrad och undervisad i all egyptisk visdom, och var mäktig i ord och gärningar. Han växte upp och han blev man. Han kände engagemang för sitt folk, men det slog ut väldigt felaktigt, för ännu var det inte betingat av Guds kallelse så mycket som av hans eget temperament. Han slog ihjäl en egyptier som han sett bråka med en hebré. Han försökte gömma mannen han mördat, men det gick inte, händelsen blev känd. Farao själv fick höra talas om vad som skett, och ville döda Moses. Moses fick fly från Egypten. Han kom till prästen Jetro i Midjans land. Han började valla Jetros får, och gifte sig med en av hans döttrar.

Moses hade varit i Faraos hus. Han hade haft en central ställning i detta världsrike Egypten med allt vad det representerade av kultur och kunskap. Den egyptiska byggnadskonsten beundras ju än i denna dag av hela världen. Man beundrar symmetrin och geometrin i pyramider, och undrar hur de fick sin kunskap. Egyptiernas religion och vetenskap vittnar om en högtstående kultur.

När Josef var i Egypten; det var fyrahundra år före Moses, då var det fred och vänskapligt förhållande mellan Israel och Egypten. Det var på ett sätt nästan en guldålder, när Egyptens härskare lyssnade till Guds sändebud och rättade sig efter honom. Men det uppstod en ny konung över Egypten som inte visste av Josef. Det är ett uttryck som är väldigt innehållsrikt, därför att det avslöjar vad som sker när trons vittnesbörd faller i glömska. Då glömmer man Josef, då glömmer man Abraham, då glömmer man vad deras tro egentligen representerade, och hur de genom sin tro förhärligade den levande Guden.

Det skulle inte finnas något värre hot för mänskligheten i dennas stund, än just det faktum att Gud existerar, om det inte också funnes några som trodde på Gud. Endast genom tro blir Gud förklarad, endast genom tro blir Gud uppenbarad, endast genom tro blir Gud förhärligad. När människan tror på Gud som Abraham, Isak och Jakob gjorde, när människan tror på Gud som Moses gjorde.

GUD UPPENBARAR SIG I ÖKNEN

Det är en hotfull situation i Europa, i Mellanöstern och i hela världen. Det är en hotfull situation i vårt land. Hör du hur rustningarna rasslar? Den moderna tidens rustade arméer sätter sig i rörelse. Det är en hotfull situation, men det finns ingenting så hotfullt för denna värld och mänsklighet som det faktum att Gud existerar. Därför att Gud är rättfördig och världen är orättfärdig. Den rättfärdige guden och den orättfärdiga världen kan inte samexistera. Det finns inga som helst förutsättningar. Därför kommer den orättfärdiga, ogudaktiga världen som vägrar lyssna till Guds Ande och förkastar Guds ord, med naturlags nödvändighet att gå under. Och den utvecklingen är vi mitt inne i.

Men den utvecklingen var också Abraham, Josef, Israels barn och Moses inne i. Och Gud uppenbarade sig för dem på ett märkligt sätt. De kunde vittna om vad den här uppenbarelsen innebar. Gud förklarade sig på ett sådant sätt att det ledde till frälsning för människan och för hela världen. Gång efter gång, epok efter epok, har detta upprepats. Gud har uppenbarat sig, förklarat sig och visat vägen till frälsning, försoning och frid med Gud.

Varför uppenbarade sig inte Gud för Moses när han hade en central plats i Faraos hus och var omgiven av alla sakkunniga och myndiga; när han representerade sådana oerhörda resurser på det kulturella och vetenskapliga planet? Moses blev sedan förklarad i akt som förbrytare. Han hade gjort sig skyldig till ett mord, och Farao ville döda honom. Moses tvingades fly, och hade alltså inte längre förutsättningar att påverka Egyptens styresmän.

I andra Mosebok läser vi om hur förunderligt Gud går till väga. Det verkar som att när Moses blivit förödmjukad, fått stiga ned från maktställningen och intagit den kanske lägsta platsen i den dåvarande världen; *då* kom Gud själv honom till mötes. Det står att han uppenbarade sig för honom i en törnbuske som brann i eld. På samma sätt som törnbusken är det lägsta och mest föraktade bland träd och buskväxter, så hade Moses blivit det lägsta och mest föraktade sociala elementet i Egypten.

På den nivån uppenbarade sig den levande Guden! Det står att busken brann i eld, och ändå inte förtärdes av elden. Moses gick dit för att se den underbara synen. Denna brinnande törnbuske är en illustration till denna väsentliga sanning som Herren Jesus i sin tid förkunnade när han citerade ur Psaltaren och förklarade för sin samtid, etablissemanget och de mäktiga partierna i Israeel: "Den sten som byggningsmännen förkastade har blivit en hörnsten. Av Herren har den blivit detta, och underbart är det i våra ögon."

Vad innebär det? Törnbusken, föraktad bland träden. Moses, fårhaherden, föraktad bland de sociala klasserna. Den föraktade töernbusken, den föraktade stenen – ser du sammanhangett? Hur Gud handlar i historien, och hur Gud uppenbarar sig och hur han går en helt annan väg än den människor skulle välja att gå, om de ville rädda sig själva eller rädda något alls. Det finns ingen annan räddning än den som bjudes människan genom trons vittnesbörd. Det faktum att det finns någon – Abraham eller Moses, som har förstått att Gud har uppenbarat sig, och som har förstått att lyssna till vad Gud har att säga.

Därför har vi också i centrum för vår kristna tro det föraktade korset, där Gud uppenbarar sig, handlar och visar sig härlig. Det är förunderligt. Gud har ett annat sätt att se på historien.

HISTORIESYNEN

Vi talar om stenålder, bronsålder och järnålder. Den vetenskapliga historiesynen ger oss de här begreppeen, därför att från de här epokerna har man hittat lämningar som ger skäl för att tala på det sättett. Man tillverkade saker av järn, av sten och av brons. Det är alltså människans gärningar som är i centrum för den vetenskapliga historiesynen. Människan har lärt sig göra ting av alltmera hållfast material. Människan vill förhärliga sig själv, och visa hur skicklig och duktig man blivit efterhand. All denna visdom är dårskap inför Gud. Den leder fram till att allting omstörtas och går under. Så är det med människans härlighet.

Den profetiska synen är helt annorlunda. Där säger man inte att först var det stenålder. Utan först var det guldålder, sedan kom silveråldern, sedan bronsålder och järnåldern. Efter det kommer stenåldern! Den profetiska historiesynen sätter Kristus i centrum.

Därför säger profeterna att allt kött är såsom gräs, och all dess härlighet som gräsets blomster. Gräset förvissnar och blomstret faller av, men Guds Ord förbliver evinnerligen. Visst har människan en härlighet, men den är som gräsets blomster. Den varar en liten tid, och sedan är det slut.

Det finns en tangeringspunkt mellan den vetenskapliga järnåldern och den profetiska järnåldern, för den vetenskapliga och den profetiska järnåldern infaller ungefär samtidigt. Men när man talar om järnåldern i vetenskaplig mening, så menar man ju någonting helt annat än när man talar om den i profetisk mening. Den vetenskapliga järnåldern är ju den tid då

människor började göra saker och ting av järn, och den tiden varade från 500 f. Kr. till ungefär 1000 e. Kr. Men den profetiska järnåldern avslöjar ett *rike;* det romerska järnriket. I detta profetiska skede lever vi ännu i detta nu.

Det ser ut som om romarriket gick under vid en viss tidpunkt i historien. Men detta romarrike uppstår igen i våra dagar. Och vad vi väntar på egentligen nu, är att den romerska järnåldern till syvende och sist skall besegras av den profetiska stenåldern. därför att den profetiska stenåldern inleddes med att Jesus kom; den sten som byggningsmännen förkastade. Den som har blivit en hörnsten. Den romerska järnåldern inleddes med att kejsaren i Rom kom; Cesar. Sedan dess är det en konflikt mellan dessa makter.

Bibeln uppenbarar profetiskt att den sten som byggningsmännen förkastade är en sten av helt annat slag än den man huggit ut med yxor och knivar. Den utvalda stenen är en levande sten, och den stenen är Jesus Kristus. Genom den stenen har Gud uppenbarat sig, och genom den stenen vill Gud fortsätta att uppenbara sig. Det går till på det viset att han avslöjar stenens härlighet för dem som tror på honom, för dem som lyssnar till honom och tar emot budskapet.

Man kan undra varför det är som det är i världen. Allting verkar så upp och nervänt och oproportionerligt. Vad har hänt med människan? Undra på att det är avigt, snett och upp och nervänt allting, om det som skulle vara grunden inte anlitas, om det som skulle vara i centrum hamnar i periferin. Det fattar väl vem som helst, att om man bygger ett hus, så ställer man det inte ute i vattnet eller på en leråker. Man ser till att det finns en grund, annars rasar hela bygget. Jesus säger: Den sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten. Den romerska järnåldern kontra den profetiska stenåldern!

DRÖMMEN OM BILDSTODEN

Det här läser vi i Daniels boks andra kapitel. Daniel uttydde konungens drömmar: *"Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att skåda. Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar var av silver, dess buk och länder var av koppar, dess ben var av järn, dess fötter delvis av järn, delvis av lera. Medan du nu betraktade den, blev en sten lösriven, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som var av järn och lera och krossade dem.*

Då blev på en gång alltsammans krossat; järnet, leran, kopparen, silvret och guldet. Och det blev såsom agnar på en tröskloge om sommaren. Och vinden förde bort dem så att man icke mer kunde finna något spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden, blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden."

Den här drömmen som konungen hade, gav Jesus Kristus skäl att tala som han gjorde. Han sa till de mäktiga religiösa partierna – fariséerna och sadducéerna och de andra; till översteprästerna och leviterna: Den sten som av byggningsmännen, aav eder själva, har bivit förkastad, har blivit en hörnsten. De här mäktiga, religiösa partierna var ju de vilkas förfäder varit bortförda i fångenskap till Babylon, men som sedan, när Kores kom till makten, fick möjlighet att återvända till Jerusalem, till landet. Men det var inte de som stod i den andliga successionen till David och profeterna, utan de förföljde David och profeterna. Fariséer, sadducéer, överstepräster och skriftlärde.

Deras förfäder hade varit i Babylon och lärt av babylonierna. Det var i Babylon som Talmud författades. Den var en väldigt omfattande kommenta och utläggning av Gamla Testamentet. De hade varit fångar i Babylon och hade aldrig blivit fria från Babylon. Precis som deras fäder var slavar i Egypten, men aldrig blev fria från Egypten. Moses blev frigjord från Egypten, men Egypten ville inte släppa honom. In i det sista var det en kamp. Det var till och med en strid mellan ängeln Mikael och satan om hans kropp. Men Moses var fri från Egypten.

Daniel var fri från Babylon. Men de andra kunde inte släppa Babylon. Än om de såg ut att frigöra sig, så gjorde de det ändå inte. De byggde upp religiösa partier som stod emot Herren Jesus Kristus. De stod i andligt släktskap med Babylons furste, för vilken Daniel skulle uttyda drömsynen. Jesus sade följdenligt att den sten som byggningsmännen förkastade har blivit en hörnsten.

Det fanns en guldålder, silverålder, brons– eller kopparålder och järnålder. Babylon, Medo–Persien, Grekland och Rom. Och sedan kom den lilla stenen och träffade bildstoden på fötterna.

TRONS VITTNESBÖRD

Det här är trons vittnesbörd, som vi har fått ta emot. Det är evangelium om Jesus Kristus. Lika litet som vi får veta någonting om Jesus annat än högst perifera ting om vi går till den religiösa världen, lika litet får vi veta någonting om Abraham om vi går till de efterläm nade skrifter som finns om det gamla Babylon.

Den profetiska stenåldern har inletts genom Jesus Kristus. Men hans härlighet har ännu icke blivit uppenbarad så som den kommer att bli uppenbarad då den romerska järnåldern för evigt skall ge vika för den stenålder som då övergår i en härlighetsålder, när Jesus Kristus uppenbarar sig för andra gången.

Lyssna till vad Gud har att säga! Då skall den sten som byggningsmännen förkastade, visa sig vara en underbar hörnssten. Tron övergår i åskådning. Den romerska järnålderns representanter säger: Ni måste böja er för oss, för vårt huvud är av guld, och vi har rötter i historien som går tillbaka till de gamla konungarna och furstarna. Den profetiska stenålderns folk säger: OM det än är så att deras huvud har varit av guld, så är vår sten av guld. Andligt guld. Det är bättre att ha guld i David, om det så ser ut som sten, än att ha guld någonstans långt tillbaka i århundradena. Den romerska järnåldern kommer att ge vika för den profetiska stenåldern. Det har vi betygat i de profeetiska skrifterna. Den sten som av byggningsmännen har blivit förkastad, skall segra.

En sten kanske ser grå och trist ut. Det här gamla evangeliet. Men du, de gamla slitna sanningarna; om vi ger oss i kast med dem, börjar de skimra som guld. Andligt guld. Det är bättre att ha andligt guld nu och vara rustad, än att ha bara det som är järn, och kanske inte ens det. Det står om att det är lera i sin yttersta konsekvens. Lera!

Det var guld på den tiden då relationerna var goda, då förhållandena på hög nivå med goda, vänskapliga och fridsamma förbindelser. Adam och Eva i det ursprungliga paradiset, lustgården, levde i sanning i en guldålder. Josef i Egypten, det var också ett slags guldålder. Han fick ju förklara för Farao drömmarnas betydlelse. Förbindelsen var god på hög nivå. Unmder Daniels och Nebukadnessars tid var det också på sitt sätt en guldålder, för Nebukadnessar böjde sig för Daniel och lyssnade till honom. Han blev slutligen omvänd, och tillbad Daniels Gud.

Men generationerna som följde, genomgick en gradvis värdeförsämring. Guld blev silver. Silver blev koppar. Koppar blev järn. Men då, halleluja, kom stenen! Gud uppenbarar verkligheten genom stenen. Verkligheten själv finns hos Kristus. Då börjar den profetiska stenåldern. Den sten som av byggningsmännen blev förkastad, har bivit en hörnsteen. Den romerska järnåldern kommer att övervinnas av den profetiska järnåldern, som övergår i en härlighetsålder när Heren Jesus Kristus uppenbarar sig för andra gången.

Hela det här romerska järnriket kommer att koncentreras kring en enda person, personifieras av en enda man. Men då Jesus uppenbaras, skall han öppna sin mun, och den individen skall bli till intet. Det heter att honom skall Herren Jesus döda genom sin tillkommelses uppenbarelse och sin muns anda. □□□

VÅRT UPPDRAG...

fortsättning från sidan 17

ingen självklarhet. Det är ständigt ifrågasatt. Vi lever under hotet av världsandan och de fientliga krafter som vill få oss bort från Guds väg. Men man måste våga läsa bibeln, våga tro.

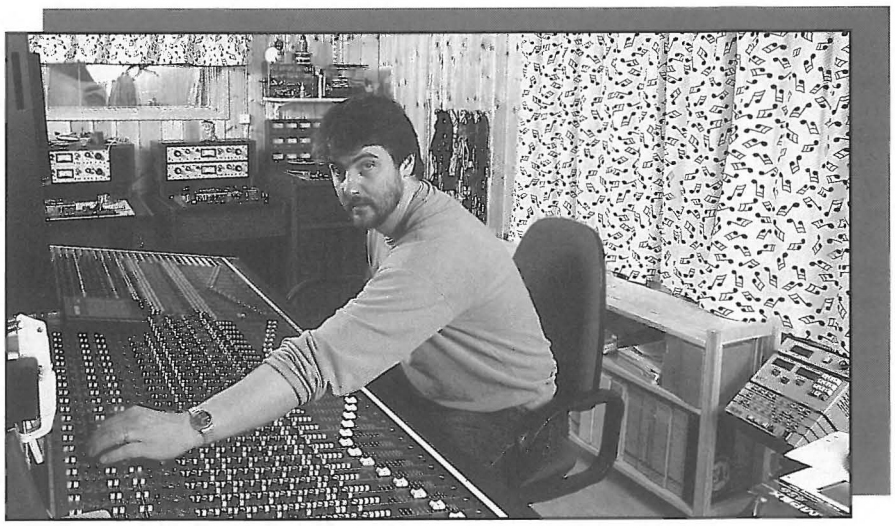
–När man tagit emot det underbara budskapet om frälsning då handlar det om uttåg – att dra ut – aldrig gå in i något läger och tro att man kan påverka.



Berno Widén, just hemkommen från Härnösand och en kurs i företagsekonomi som han läser på distans. Han säger:

– Allt vi gör har församlingens uppbyggelse som mål. Om vi ska driva företag tillsammans, är kunskap och insikt i lagar och bokföring helt nödvändigt.

– Jag tänker också på den nytta man har av den kunskapen i missionsarbetet. Just nu har ju arbetet i Karibien en annan karaktär än tidigare, och vi siktar på att fortsätta, genom att utvidga till andra områden och platser. Till vardags håller Berno också på med pianon, som han köper, reparerar och säljer. Ofta på söndagar har vi plats för torghandel på Hötorget. Där är det Berno som är primus motor.



Peder Blom, också han välkänd för MRs läsare, arbetar i musikstudion.

–Musiken har en väldig makt och är en oerhörd tillgång. Det är klart att det är roligt och känns bra att göra inspelningar för dem som vill leva för Jesus, och med sin musik vill tjäna honom. Fast det har kommit andra också. Det är ju ofta genom kontakter som man når ut och det blir känt att vi har en musikstudio.

–T ex för en tid sedan kom ett rockband och gjorde inspelning hos oss. De ringde först och sa att det var en gitarrgrupp och jag bokade in en tid för dem. När de så dök upp blev jag lite ställd inför deras stil och framtoning. Fast stilen är väl ofta en fasad som man sätter fram, det vet man ju.

–Men om vi inte suttit och arbetat tillsammans vid mixerbordet i timtal, om vi inte haft samma intresse genom musiken, då hade jag aldrig kunnat nå dem med vittnesbördet. Nu fick jag vittna för dem hur jag blev frälst, lämnade rockmusiken och drogerna och fick ett nytt liv. De lyssnade och frågade, det hade de aldrig gjort om jag träffat dem under andra förhållanden.

–De kommer tillbaka igen för en ny inspelning om en tid, och så får vi fortsätta samarbetet. Så har det ju varit kristna grupper och spelat in, förutom våra egna inspelningar. Och just nu håller vi på med en inspelning med Linda Liebsch, en av församlingens ungdomar.

Så arbetar människor på Maranatafolkets Missionscenter vidare. Förkunnelse i praktisk gärning för att förverkliga maranatabudskapet i denna sista tid.

Den som vill och vågar ställa sig odelat till förfogande för Guds sak är välkommen att vara med. Ge sig själv, tid, krafter och andra resurser för att gå Guds väg. Tiden är kort – Maranata – du vår Herre kom! □□□



Ett brev från grillen...

TEXT: SUSANNE ELIASSON

Eftersom jag till vardags är uppbunden till barn och skolarbete, så är det för mig till glädje och avkoppling att emellanåt kunna ta ett arbetspass i grillen.

Som många av våra läsare säkert vet, så öppnade vi här på Bällsta Missionscenter "Arnes Grill & Café" i mitten av oktober förra året. Arbetet att få hit kiosken och renoveringen gick enligt min uppfattning förvånansvärt bra och fort. Jag hade inte trott att gatuköket skulle bli så fint som det nu är.

Det var också väldigt roligt att få i ordning vår glassbar och uteservering, som vi nyss öppnat.

Vi har fått en evangelisationsgrill! En plats där vi på ett naturligt sätt kan få kontakt med människor i vårt grannskap. Men frågan ställs till oss varje dag: Hur ska man nå fram med en hälsning om möjligheten att bli räddad; inte bara för en tid, utan för evigheten?

Ja, den frågan ställs till oss kristna dagligen. Tiden är ju kort. Man måste leva i så nära gemenskap med Jesus, att längtan till himlen blir större för varje dag.

När Jesus var tillsammans med sina lärjungar under den sista måltiden, sa han: "När ni kommer i den situationen att ni måste stå till svars inför människor; bekymra er då inte för vad ni ska säga, ty det ska bli er givet i den stunden!"

Jag behöver alltså inte känna fruktan inför människor och alla deras frågor. Svaret är ju oss redan givet. Har jag fått uppleva frälsningen, så kan jag dela med mig av den glädjen till var och en.

Hur har du det? Upplever du glädjen i frälsningen? Jag menar inte den ytliga "fniss–glädjen", utan ett inneboende överflödsliv som vi var och en måste se till att få.

Håller du på att gå under av alla stormar runt omkring dig?

Tycker du att den smala vägen inte syns?

Glöm inte att Jesus själv har ju gått före, den är framkomlig!

Tröttna inte, res dig upp, förlita dig inte på några människor! Sätt din hela tillit och din första kärlek till Jesus Kristus!

Visa med ditt liv att den fasta klippan är Jesus!

Grill– och fridshälsningar!

KORTNYTT

I en artikel i Vakna!, nr. 5/94 som tar upp ämnet "New Age", läser vi om New– Age–filosofernas anklagelsepunkter mot kristenheten.

"De beskyller kristenheten för att bära största skulden för uppkomsten av ett materialistiskt och degenererat samhälle. Kristenheten anklagas för att ha hindrat sanningens utbredning."

"Likaså är människor överallt i världen trötta på religionens lögner och skrymteri."

Även en blind höna hittar ett korn...

LG

I en undersökning gjord av tidskriften Der Spiegel, har man kommit fram till att Tyskland blivit ett hedniskt land. Endast 10% av befolkningne går i kyrkan varje söndag. Tidskriften menar att detta beror på folkflertalets likgiltighet...

LG

Romersk.katolska, baptisktiska och lutherska teologer har sammanställt en rapport, av vilken det framgår, att dessa kyrkor inte agerat tillräckligt kraftfullt för att skydda Ungerns judiska befolkning under det andra imperialistiska omfördelningskriget. Süddeutsche Zeitung skriver, att förklaringen till denna dystra diagnos står att finna i dessa kyrkors antijudiska tradition SAMT deras NÄRA FÖRBINDELSE MED MYNDIGHETERNA!

LG

En amerikansk deprogrammererska sade i det antikristliga TV–programmet "Kalla Fakta" häromveckan, apropå "sekterna", att de sekter som påverkar exempelvis medlemmarnas känsloliv och karriär, är farliga och bör motarbetas.

Hur blir det då med Jesu orubbliga efterföljelse– och korsbärarkrav, samt Pauli appell om sinnets förnyelse? Det märks vartåt udden är riktad...

I slutet av programmet, fick "snälla, rara" Saida, tillfälle att med eftertryck ta avstånd från allt vad sekter heter.

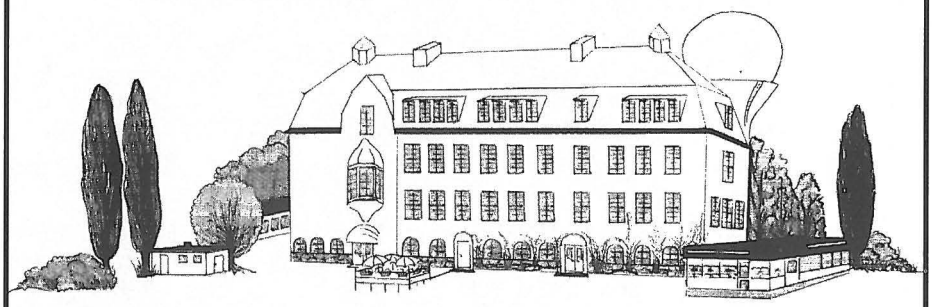
KOM, Herre Jesus!

Larz Gustafsson

Välkommen till

MARANATA-konferensen i Stockholm 23 – 31/7 1994

Motto: **MARANATA! Du vår Herre kom!**



Denna sommar har vi förmånen att kunna inbjuda till konferens på Maranatafolkets MissionsCenter i Stockholm.

Avtalet mellan hotell Pilgrimshem och Invandrarverket avslutades vid årsskiftet. Flera av dem som bär huvudansvaret för arbetet här, flyttade hit, och det har inneburit en välgörande förtätning av gemenskapen och koncentration i arbetet. Ytterligare ett antal rum har denna vår färdigställts för hotell och vandrarhem, och Arnes Grill som är öppen dygnet runt, har numera en rymlig uteservering och glassbar.

När vi fick besked från syskonen på Humlegården i Latorp att de detta år inte kan ordna konferens där, såg vi vår möjlighet att inbjuda till Maranatafolkets MissionsCenter i Stockholm. Här finns utrymmen för husvagnar och tält, och en del av hotellet kommer vi att ställa till syskonens förfogande. Mötestältet får en strategisk plats mitt emot Solvallainfarten, och det gamla skolköket har fortfarande god kapacitet för mathållningen.

Att ha konferensen i Stockholm, innebär stora möjligheter till evangelisation i olika former, och vi vill särskilt inbjuda dig som disponerar din tid, att vara med oss under sommarmånadernas extra evangelisation på gator och torg, och samtidigt hjälpa till att förbereda konferensen! För maranatafolket har det varit en helig princip att i sina konferenser så långt som möjligt praktisera urkristet församlingsliv. Genom att det inte sätts anmälningsavgifter, behöver ingen av ekonomiska skäl vara hindrad att komma. Vår bön och förhoppning är att en sådan samvaro utan onödiga ekonomiska klyftor, ska utgöra en protest mot den kommersialism som allt mera präglar även kristenheten.

Kostnaderna bär vi tillsammans genom offer, och varje år har vi sett Guds trofasthet och syskonens ansvarskänsla och offervilja.

Arne Imsen, som nu skriver en bok med just den titel som blir konferensens motto, kommer att vara huvudlärare. Dessutom medverkar Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Tage Johansson, Folke Jacobsson m fl maranatavitten.

Måtte konferensen få bli en koncentrerad samling omkring de allvarliga frågor som tidsläget utmanar oss att ta upp.
MARANATA – DU VÅR HERRE KOM ! Vad innebär det för den som vill vara ett sant maranatavittne, med Jesu snara tillkommelse som enda styrmedel för sitt handlande?
"Så vitt vi hava kommit något framåt, så låt oss vandra vidare på samma väg."

Information och anmälan, tel. 08/627 55 55.

VID ALTARET

Som ung jag mötte kallelsen
Att draga ut i striden
Att lämna lunket lägerliv
Med trygghet, ro och tidsfördriv
För perspektiv i tiden.

Det var ett mäktigt uppbrottsord:
Ett laddat MARANATA
som vände upp och ner på allt
Och gjorde mig till ljus och salt
I strid mot ljumma, lata.

Vi var en trupp av krigare;
ett Herrens folk i världen.
"Gå utanför!" var vår paroll.
Vi sargades i satans såll
Av frestelser på färden.

Så mycket ondska har jag sett
I kampens hets och hetta.
Förtal och hat och rofferi
För eget namn och skafferi
Att blodiglarna mätta.

Med bitter grämelse och nöd
Jag sjönk ihop uppgiven.
Det folk som en gång dragit ut
var decimerat. Jag var slut
Min stridsdräkt sönderriven.

Apatisk, trött och glädjelös
jag väntade på döden.
Min kamp så sorgligt stannat av
Trons skepp för mig tyckts gå i kvav
Och slut var kämpaglöden.

Så plötsligt i en spegelbild
Jag såg problemets kärna:
Mitt onda hjärtas uppblåsthet
Med ständig självupptagenhet
Att svaga jaget värna.

Det var ej andras svek och fall
som grumlade visionen
Det var mitt inre som var kallt
för bröderna som led och svalt
Det störde himlatonen.

Gud, ge mig kärlek varm igen
Ifrån ditt brustna hjärta!
Att älska din rättfärdighet
och hata orättfärdighet
med sann passion och smärta!

Som Kristi slav, helt fri från allt
som vill mig korrumpera:
Karriärism och politik
Bekvämlighet, ekumenik,
Begär att vinna mera!

Jag mötte kallelsen på nytt
Att draga ut i striden:
Gå utanför ditt självförsvar
Lägg heloffret inför din Far
Och köp så onda tiden!

På nytt en uppmarsch;
"Utanför", och ej i ok med döda
Att leva urkristet och sant
Som främlingar med himmelsk pant –
För detta vill jag blöda!

O, MARANATA, Herre kär,
regera i mitt hjärta!
Din ankomst väntar jag med fröjd
och är med pilgrimslotten nöjd
i glädje och i smärta.

O, MARANATA, Herre kom!
Din brud står fri att fara.
Uttagen, avskild, heliggjord
Fullkomligt ren i Jesu blod
Och väntar uppbrott bara!

Stina Fridolfsson